
Luật Tam Thể

Lời ghi chú

Những bài Thánh Giáo này được sưu tầm từ các Đàn-Cơ học hỏi riêng của quý Hiền Huynh nhưn-viên Bộ Pháp-Chánh, được đóng thành sách với tựa là “**Luật Tam Thể**” và được phổ biến ở Việt Nam cũng như ở hải ngoại.

Mặc dầu chưa được Hội Thánh kiểm duyệt, nhưng thể theo yêu cầu của một số đạo-hữu nay chúng tôi xin được ấn tống ra đây hầu có thêm tài liệu để cùng nhau học Đạo.

Nếu có điều gì sơ xuất kính xin quý bậc cao minh chỉ giáo và tha thứ cho.

1. Tam-thể xác thân

1. Đêm 28 tháng 7 Canh-Dần (1950).

Phò Loan: Luật-sự: Khoẻ, Hưởng.

Hầu Đàn: Truyền-Trạng Phước, Luật-sự Khen, Nhung.

Cao Thượng-Phẩm

Bần Đạo chào các em.

Bần Đạo đêm nay đến dạy các em về mặt tinh-thần Đạo-Đức. Bần Đạo giải về Tam-thể con người cho các em nghe.

Con người có ba thể:

- Thể thứ nhất là xác thân do cha mẹ sanh ra.
- Thể thứ nhì gọi là Đệ Nhị xác thân của Đức Phật Mẫu ban cho. Còn thể thứ ba là Linh-hồn, do Đức Chí Tôn ban cho. Trong ba thể ấy phải hiệp lại mới thành con người, nhưng bản-chất nó khác nhau.
- Thể thứ nhất là xác thân, có ngũ-quan, biết cảm-giác xúc động, do nơi khí bầm của cha mẹ mà biến tướng ra. Nó cũng như con vật.
- Thể thứ hai là Đệ Nhị xác thân, tức nhiên là Chơn Thần của con người. Người ta gọi là cái vía hay là hào-quang đó. Nó do theo cái thể thứ nhất mà biến hình, cũng như đồ bắt kế con vật.
- Thể thứ ba là linh-hồn, do Đức Chí Tôn ban cho, tức nhiên là một điểm linh-quang của Chí Tôn chiết xuống, để cho con người biết hiểu, và khôn ngoan hơn loài vật. Người ta gọi là “thiên-hạ” đó. Vậy thể thứ ba như người cảm cương con vật. Ba thể ấy khi nào được hiệp một, thì con người ấy mới thấu hiểu cả Thiên-Cơ của Đức Chí Tôn. Một khi con người đã thấu hiểu được Thiên-Cơ, thì người ấy đã đoạt Đạo.

Bởi vậy, cho nên người tu phải tập luyện thế nào, cho Tam-Thể ấy được tương-liên với nhau, thì con người mới trở nên sáng suốt hơn kẻ thường tình.

Phương luyện đặng tương hiệp Tam-Thể thì Đức Hộ-Pháp đã có dạy lâu rồi, các em quên sao?

Truyền-Trạng Phước bạch: – *Dạ phải bài nói về Phương Luyện-Kỷ để vào con đường thứ ba của Đại Đạo không?*

– Phải. Bữa khác Bàn Đạo sẽ về tiếp thêm.

Bàn Đạo kiếu.

2. Đệ Nhứt xác thân

2. Đêm 5 tháng 8 Canh-Dần.

Phò-Loan: Luật-sự Khỏe, Khen.

Cao Thượng-Phẩm

Bàn Đạo chào các em.

Bàn Đạo chào các em nam nữ.

Hôm nay Bàn Đạo chỉ dạy các em về Tam-Thể xác thân con người. Đêm trước Bàn Đạo đã có giảng rồi, nhưng vì đến thời cúng mà Bàn Đạo phải ngưng bút, thành ra không hết ý nghĩa của nó. Vậy nay Bàn Đạo xin tiếp thêm cho các em hiểu rõ.

Về Tam-Thể xác thân của con người, Bàn Đạo đã giảng riêng từ bản chất của nó, cho các em hiểu rồi. Nay Bàn Đạo nói về sở dụng Thiêng-Liêng của nó.

Đệ Nhứt xác thân cũng như con vật, do khí bẩm của cha mẹ mà biến thành. Nó thuộc về hữu-hình, luôn luôn chịu ảnh-hưởng của ngoại vật, hơn là ảnh-hưởng của tinh-thần. Nếu nó chẳng chịu sự kèm thúc của linh-hồn, là Đệ Tam xác thân thì cũng như con vật mà không có người cầm cương. Nếu con vật mà không có người cầm cương gìn-giữ nó thì các em tưởng coi con vật ấy nó phải thế nào?

Luật-Sự Khen và Khỏe bạch: – *Dạ, sẽ trở nên buông lung.*

– Phải đó, bởi lẽ ấy mà những người tu cần phải thắng những cái dục vọng của Đệ Nhứt xác thân. Đệ nhứt xác thân rất có ích cho toàn thể con người. Nhưng nếu chẳng thắng đặng những điều dục vọng của nó, thì cũng rất có hại cho con người chẳng ít.

Luật-Sự Hường bạch: – *Thưa Đức Ngài, thân thể con người do những tế-bào cấu tạo thành hình, nó là chất sanh. Một khi con người bỏ xác cho đất thì chất sanh ấy đi đâu? Chẳng lẽ mất luôn, hoặc nó đi theo Đệ Nhị và Đệ Tam xác thân?*

– Đó là một việc mà Bàn Đạo cần phải giải rõ cho các em được tận hiểu, để có dịp đi truyền Đạo sau này.

Trong Đệ Nhứt xác thân đã có ngũ-quan, biết xúc động; và các tế-bào để cho Đệ Nhứt xác thân cử động, đi đứng, làm cho con người có cái sống thực-tế theo con mắt thấy hằng ngày của loài người đó. Nhưng đến khi mà người ta gọi là chết thì Đệ Nhứt xác thân phải ra thế nào? Không lẽ nó bị tiêu diệt? Vì nó đã có cái sống sẵn trong bản-thể của nó. Như vậy thì cái xác chết nó đi đâu, hay cũng bị tiêu tan dưới nắm mồ, mà người ta gọi là nơi an nghỉ ngàn thu của con người. Nó thuộc về Bí-Pháp, để Bàn Đạo nói rõ trong mấy câu hỏi đó.

Đã nói rằng Đệ Nhứt xác thân nó không chết mà tại sao con người chẳng còn cử-động được, và phải để cho người khác chôn cái xác dưới nắm mồ. Ấy là nó phải chịu luật tiến hóa của Tạo-Đoan, thay cũ đổi mới, để cho Đệ Nhứt xác thân trở nên đẹp-đẽ đặng phù hợp với Linh-Quang sáng-suốt của Đức Chí Tôn ban cho nơi mặt thế này, để thay thế cho ngài đặng bảo-vệ cơ sanh-hóa của Ngài cho được tồn-tại.

Như trước kia, con người mới được sanh ra thì thân thể xấu xa, ăn lông ở lỗ, chẳng khác chi hình tượng con vật. Với thân hình ấy, mặc dầu Đức Chí Tôn đã ban cho một Chơn Linh Thánh-Đức cũng khó mà tạo nên một xã-hội văn-minh hay cơ-khí được. Lúc đầu loài người có rất ít, có thể sống trong hang, hoặc ở kẹt đá được.

Chớ như ngày nay, nhân-loại đã nhiều, cần phải lấp sông, phá rừng, trang bằng chơn núi mà ở chưa đủ thay, nên phải có sự thay đổi xác thân để cho con người học hỏi, cho tinh-vi, và đoạt được cơ sanh hoá của Tạo-Đoan, thì con người càng ngày mới khai thác những nơi hầm mỏ, và rừng rú mà tổ-chức một xã-hội văn-minh.

Cách ăn, thói ở cũng đoan trang hơn khi xưa và nhơn-loại tìm được cơ bí-mật của Tạo-Đoan, mà làm nên những máy móc để thay thế cho sức người, sự giao-thông giữa xứ này đến xứ khác, từ xưa hẳn là không phương thế đi được. Phải cũng nhờ khoa-học mà đặng như thế. Rồi lần hồi, loài người sẽ đoạt đặng cả sự bí-mật của Tạo-Đoan mà thay thế cho Đức Chí Tôn làm chủ cơ sanh-hóa của Ngài.

Đệ Nhứt xác thân phải bị luật thay đổi, chớ không phải chết đâu. Khi xác thân này bị luật thay đổi của Tạo-Đoan thì nó không khi nào còn hườn hình lại được với Đệ Nhị xác thân và Đệ Tam xác thân theo em nói, mà nó phải lộn với đất để nuôi những chất sanh như là thảo mộc, rồi từ thảo-mộc sẽ nuôi đến thú cầm, rồi cũng từ thú cầm, nó lại nuôi cho loài người, cũng như người ta bón phân đó. Nó vẫn ở lộn cùng đất mà thôi, chớ không thể bay đi đâu được.

Đã nói rằng xác thân nó lộn với đất, thì lẽ dĩ-nhiên đó là đất rồi. Cái xác nào cũng phải biến thành đất cả. Chỉ có lâu hay mau do sự chôn cất nó kín hay hở, hoặc chắc hay không chắc đó thôi.

Đã nói rằng ở mặt thế này không chi là bền cả, vì nó do vật-chất biến sanh, thì phải chịu luật tiêu diệt hay là luật thay đổi của Tạo-Đoan. Đến như sắt hoặc đá, chắc là bao, nhưng nó còn có giới hạn thời-gian mà tiêu mòn.

Để kết-luận về Đệ Nhứt xác thân, Bàn Đạo cho các em hiểu rằng mỗi sự gì ở thế, cũng không bền-bĩ cả. Nó phải chịu luật thay đổi, hay luật luân hồi tùy theo vật hay người. Luật thay đổi và luật luân hồi rất có ích cho cơ sanh hóa của Tạo-Đoan, vì mỗi lần thay đổi hoặc luân chuyển, là mỗi lần tiến-hóa cao lên.

Nên luận về Bí-Pháp, thì không có gì là mất hay chết cả. Bởi trong cái chết nó có ảnh-hưởng cho cái sống; và trong cái mất, nó có ảnh-hưởng cho cái còn. Vậy cho nên Đệ Nhứt xác thân phải chịu luật thay đổi mà người ta gọi là chết đó. Nó không phải là mất, mà nó còn mãi với vạn-vật.

Bần Đạo xin kiếu.

3. Đệ Nhị xác thân

3. Đêm 7 tháng 8 Canh-Dần (dl 18-9-1950).

Phò-Loan: Luật-sự Nhung, Khen.

Hầu-Đàn: Thừa-Sử Hải; Truyền-Trạng Phước, Luật-sự Khỏe, Ảnh, Hưởng, Khoe, Cô Thư-Ký Ngôn.

Cao Thượng-Phẩm

Bần Đạo chào các em nam nữ.

Hôm nay Bần Đạo giải tiếp về Đệ Nhị xác thân.

Đệ Nhị xác thân mà chúng ta thường gọi cái vía, tức là bản-năng của chúng ta đó. Bản-năng ấy là Chơn Thần, mà chủ của nó tức nhiên là Phật Mẫu.

Chơn Thần là một thể vô hình bất tiêu, bất diệt, luôn luôn tiến-hóa hay ngưng trệ, do mỗi lần tái kiếp được dày công hay đắc tội. Nói cho rõ hơn nữa, thì nó là lục-dục thất-tình đó. Vậy khi lục-dục thất-tình được điều-độ, là nhờ Đệ Tam xác thân điều khiển nổi, bằng không, thì nó vì Đệ Nhứt xác thân, tức là hình vật sai biểu theo bản-chất của nó.

Vậy Đệ Nhị xác thân là hình bóng đi lập công, bồi đức. Thoảng như nó trọn nghe lời của Đệ Tam xác thân thì được trọn lành mà về cõi Thiêng Liêng Hằng Sống, mà chúng ta gọi là đắc-quả. Còn nương theo thú chất hình vật là Đệ Nhứt xác thân, là phải luân-hồi chuyển kiếp mãi mãi, chúng ta thường nói là bị đọa đó.

Mỗi khi bị đọa thì tùy theo sở năng của kiếp vừa qua mà biến hình; hoặc giả lơ lững ở chốn không trung, nơi mà các điển giao hợp, chờ cho đến đúng thời hay đúng hạn, để mà thăng lên hay giáng xuống. Vì thế người trần hay gặp nó hiện hình mà cho rằng ma hay quỷ. Những Chơn Linh ấy hoặc do phạm thể, hay trốn thể mà phải bị như vậy. Đến lúc bị các điển nổ tan mà biến mất, theo Tam Kỳ Phổ Độ gọi là bị Ngũ Lôi tru diệt đó.

Những Chơn Linh đó nếu nhẹ tội thì được nhẹ-nhàng hơn một chút, nên khi các điển phối hợp thì bay lên cao một chút, đặng khỏi tan, nhưng cứ vơ-vẩn mãi ở đó đặng nhìn lại cuộc thế chuyển xoay, mà chúng ta gọi là tận đọa tam đồ bất năng thoát tục.

– Truyền-Trạng Phước bạch: ?

Nó giống với nguyên-căn của nó là khi mà nó biết giữ sự trung-dung điều-hòa của nó-vì người ta, có đủ lục-dục thất-tình mới trọn hiểu biết sự thay đổi của càn-khôn vũ-trụ, mới lập được công-đức-bằng nó quá chịu theo Đệ Nhứt xác thân, tức là lục-dục thất-tình đã đi quá hạn, làm cho chênh lệch lẽ yêu ái của Phật Mẫu hằng có, thì nó phải bị chẳng đồng thể.

– Truyền-Trạng Phước bạch: ?

Khi thoát xác thì Chơn Linh nào phạm tội lại càng đau đớn hơn nhiều, vì lần âm điển của đất luôn luôn lôi kéo.

– Truyền-Trạng Phước bạch: – *Có phải vì loid attraction không?*

– Phải đó, vì cơ mà bị luân hồi chuyển kiếp đó. Kỳ sau, Bàn Đạo giải tiếp thể thứ ba. Để Bàn Đạo cho một bài thi nói về thể thứ nhất, và một bài thi nói về thể thứ hai, các em đọc đi đọc lại có ích lắm đó!

Thi:

Bản-chất vốn sanh bởi địa-hoàn,
Âm-dương nhờ đó mới thành căn.
Nhựa nhành do bởi con vi tố,
Máu huyết nảy sanh vật hữu sanh.

*Nhờ hưởng khí Trời nên được sống,
Nương theo vị đất đặng hằng sanh.
Kiếp căn bao thuở đà tiền-định,
Vi-tố đến hồi trở lại căn.*

Nguyên lai bốn-chất vốn trung bình,
Lục-dục thất-tình vẫn vẹn thanh.
Phật Mẫu ban cho nên đức tính,
Chí Tôn trau sửa được thành hình.

*Ruộng cày sáu mẫu lo vun quén,
Nhà ở bảy căn gắng vẹn gìn.
Trở lại ngôi xưa nhờ khéo dưỡng,
Yêu thương Phật Mẫu tạo nên hình.*

Đó, các em coi thì đủ rõ Đệ Nhất xác thân và Đệ Nhị xác thân là gì rồi.

Bàn Đạo

THĂNG.

4. Đệ Tam xác thân

4. Đêm 6 tháng 8 năm Canh-Dần (19-9-50).

Phò-Loan: Thừa-Sử Hải, Luật-Sự Khỏe.

Hầu-Đàn: Truyền-Trạng Phước, Luật-Sự Hưởng, Nên, Du, Ảnh, Lễ-Sanh Hưởng-Nương và hai vị Nữ-Phái.

Cao Thượng-Phẩm

Bần Đạo chào các em nam, nữ.

Hôm nay Bần Đạo xin giải tiếp về Đệ Tam xác thân.

Đệ Tam xác thân là linh-hồn do Đức Chí Tôn ban cho, để điều khiển Đệ Nhứt và Đệ Nhị xác thân, tức nhiên là người cầm cương. Phải là nền tảng cho sự tiến-hóa của con người, thì lẽ dĩ nhiên nó phải chịu sự thay đổi theo thân sanh của con người, tùy theo sự sáng-suốt của nó.

Cũng có khi một Chơn Linh sáng-suốt mà lại ngự vào một Đệ Nhứt xác thân xấu xa để giúp cho Đệ Nhứt xác thân được lập công bồi đức trong một kiếp sanh-nhưng điều đó rất ít. Phần nhiều là một Chơn Linh sáng suốt đều ngự trong một Đệ Nhứt xác thân tốt đẹp. Nên về khoa bói toán của Thiên-lý học, người ta có thể đoán được người, khi người ta thấy cái thể bên ngoài của Đệ Nhứt xác thân (*tướng tại tâm sanh*).

Trong Tam-Thể xác thân chỉ có Đệ Tam xác thân là có phận-sự quan trọng hơn cả, vì nó phải chịu trách-nhiệm đối với Chí Tôn khi trở về ngôi vị của mình.

Sứ mạng đặc-biệt của Đệ Tam xác thân là phải chế ngự Đệ Nhứt và Đệ Nhị xác thân cho theo luật Thiên-nhiên của Đức Chí Tôn. Nếu nó chẳng kèm thúc được tánh dục vọng phàm phu của Đệ Nhứt xác thân thì nó phải bị thiên-khiển và thất phận nơi cõi Thiêng-Liêng Hằng Sống. Sở hành của Đệ Tam xác thân rất khó khăn.

Vì nếu mang một xác thân xấu xa thì cũng khó lập công. Còn như mang một xác thân tốt đẹp thì cũng rất có hại cho phận sự của nó. Biết bao Chơn Linh xuống phàm để lập công cũng vì lẽ khó khăn ấy mà phải chịu nhiều trở ngại trong phận sự đến đối phải bị đọa, vì nó không đủ phương thế kèm thúc Đệ Nhứt xác thân, mà phải bị Đệ Nhứt lôi cuốn vào đường tội lỗi. Đức Chí Tôn là chủ của nó, theo lẽ thì phải giữ nó được trong sạch mới phải chớ, tại sao để cho nó bị vật thể hữu-vi này lôi kéo vào đường tội lỗi như vậy?

Một điều thắc-mắc cho toàn-thể nhơn-loại trên mặt địa cầu này phải tự hỏi lấy mình. Nhưng nếu chẳng có tâm-linh sáng-suốt thì khó mà tìm hiểu cho đặng lẽ huyền-vi bí-mật ấy.

Có hỏi tức nhiên Bần Đạo phải trả lời để các em thấu rõ lẽ huyền-vi màu nhiệm ấy, để sau này đi truyền-giáo cho nhơn-sanh. Đã nói rằng Đệ Tam xác thân là nền tảng cho sự tiến-hóa của nhơn-loại, thì lẽ dĩ nhiên nó phải chịu sự khảo-thí trong trường thi của Đức Chí Tôn lập nơi mặt thế này. Nếu một Chơn Linh thắng được cái thể thứ nhứt và chế ngự được những dục vọng của nó, thì mới được thăng vị. Còn như thắng thể thứ nhứt không đặng thì phải chịu hình phạt. Đó là luật công-bình của Đức Chí Tôn, có công thì thưởng, có tội thì trừng.

Thoảng như, Đức Chí Tôn không dùng phương-pháp ấy, để lọc lừa các hành động của Chơn Linh, thì làm sao mà phân biệt được hàng phẩm cao hay thấp, tùy theo công-nghiệp của Đệ Tam xác thân cho đặng.

Thừa-Sử Hải bạch:

– Khi Đệ Nhị xác thân bị Ngũ Lôi tru-diệt thì Đệ Tam xác thân phải bị đọa mãi mãi cho đến khi có cuộc ân-xá của Đức Chí Tôn thì mới được tái kiếp lại mà lập công chuộc tội. Còn điều gì các em không hiểu cứ hỏi.

Thừa-Sử Phước: – *Xin giải về loài vật.*

– Đó là ngoài vấn-đề Tam-Thể xác thân của con người, khi khác Bần Đạo sẽ giảng về loài vật.

Để kết-luận về Đệ Tam xác thân của con người, Bần Đạo nói cho các em hiểu rõ thêm nữa để khỏi phải mờ hồ hay là thắc mắc. Đã nói rằng Đệ Tam xác thân là kẻ cầm cương thì cũng hiểu rõ nó như thế nào rồi, vì sở hành và bản năng của nó giống như người cầm cương. Nếu nó sáng suốt mà chế ngự được Đệ Nhứt xác thân theo luật thiên-nhiên của Đức Chí Tôn, thì nó được phần khen thưởng của Đức Chí Tôn, như kẻ cầm cương biết cẩn thận trong phận sự của chủ nầy giao điều khiển con vật, và cái xe thì được chủ hậu đãi.

Còn nếu Đệ Tam xác thân chẳng thắng đặng Đệ Nhứt xác thân, mà còn bị lôi cuốn vào đường tội lỗi nữa, thì phải bị sa đọa cũng như kẻ cầm cương không biết cẩn-thận để điều khiển con vật, hầu làm lợi ích cho chủ, thì phải bị rầy và quở phạt, có khi bị chủ đuổi đi là khác.

Đó, các em hiểu chưa?

- *Bạch, đã hiểu rồi.*

Bần Đạo khen đó chút.

THĂNG.

5. Nguyên căn biến chuyển tuần-huần của vạn-vật

5. Đêm 16 tháng 9 Canh-Dần.

Phò-Loan: Thừa-Sử Hải, Luật-Sự Nhung.

Hầu-Đàn: Thừa-Sử Hối, Luật-Sự Khỏe, Khen, Hưởng, Giáo-Hữu Thượng Giác Thanh.

Cao Thượng-Phẩm

Bần Đạo chào mấy em.

Hôm nay Bần Đạo dạy cho mấy em hiểu rõ nguyên căn biến chuyển tuần-huần của vạn-vật.

Vạn vật trong vũ-trụ không vật nào hơn hay kém. Trước sau đều đồng một thể là Chơn Linh lập đời, định thể đặng các phẩm Tiên Phật có nơi học hỏi, và thi dụng tài năng hầu tô điểm thêm phẩm giá Thiêng-Liêng vị. Do lẽ đó, các phẩm chưa đủ sức lo tròn địa-vị phải luân-hồi chuyển kiếp mà bồi-bổ thêm.

Lúc khai Thiên lập Địa thì các đấng Chơn-Hồn ấy phải đi từ vật-chất lên thảo-mộc, thú cầm, rồi mới chuyển kiếp làm người được. Tính ra, mỗi phẩm đi từ đầu chí cuối mà không bị lầm lạc, thì phải đủ chín chục ngàn kiếp (90.000) mới trở về Thiêng-Liêng vị được. Vì cơ mà các đấng Chơn-hồn lúc bị lầm lạc, sa đọa, phải luân-hồi chuyển kiếp mãi mãi, chưa về đặng nơi cõi Thiêng-Liêng Hằng Sống.

Các Chơn-hồn ấy, lúc mới là hóa-nhân, thì còn bần-chất thật-thà, vì chưa bị sự cám dỗ của vật-chất cho

mấy. Sự cảm dỗ ấy lại cũng do các Chơn-hồn còn nhỏ phẩm kiếp, muốn cho các Đấng trên mình đồng về một lượt, mới bày cơ thử thách. Lần lần, các Chơn-hồn nhiễm vật-chất, rồi do vật-chất ấy, mà tạo thành hình thể hữu-vi đặng phô bày cho hết lẽ huyền-vi ra thiệt tướng. Vì vậy, chúng ta thấy sự biến-chuyển của Tạo-Đoan càng ngày càng tăng-tiến là lẽ đó.

Khi loài người đã lột hết lẽ huyền-vi cho nhau đặng hiểu rồi thì cơ bí-mật chẳng còn nữa. Do đó mà sự qui cổ phải trở lại đặng cho các nguyên-nhân thấy rõ mọi đường học hỏi về sự biến chuyển là lẽ nào. Ngày nay các nguyên-nhân xuống thế mà hiện còn ở tại thế, đã chuyển kiếp mấy lần chín chục ngàn kiếp rồi. Bởi thế mà Chí Tôn xây cơ chuyển thế cho các nguyên-nhân thấy rõ sự huyền-vi bất khả xâm phạm của Thiên-Điều, là đầu cho tay phạm kiếm đặng sự bí-mật của Tạo-Hoá mà họ có thể kiếm đặng sự sanh của Đức Chí Tôn hằng dễ hay chăng?

Ngày nay các nguyên-nhân đã thấy rõ sự tiến-hóa của họ về vật-chất là mầm tiêu-diệt, nên tự họ phải nhường bước trước hình phạt Thiêng-Liêng. Họ đã hiểu đặng huyền-vi bí-mật của vũ-trụ mà họ không hiểu lẽ sanh tồn do đâu mà có. Vì vậy mà lần hồi, họ chỉ nhờ học hỏi nơi đạo-đức mới hiểu lẽ ấy do đâu. Lần này, vì các Chơn Linh xuống phạm quá lâu nên Đức Chí Tôn muốn đem về hết một lượt, rồi cho trở xuống học lại lớp khác. Bởi cơ, Tam-Ngươn tận mãn, thì nhứt ngươn kế tiếp là vậy.

Còn quý-nhơn là những Chơn-hồn của Quý Vương nơi Tam-Thập Lục-Động cho xuống đặng cho làm các bài vở cho các nguyên-nhân học hỏi. Vì cơ, cho nên các nguyên-nhân mà tội lỗi cũng phải đến cõi Phong-đô chịu sự giáo-hóa mà định trí, định thần, rồi chuyển kiếp nữa, chớ chẳng hề vì Quý Vương mà tiêu-diệt cho đặng.

Mấy em đã rõ chưa. Để bữa khác, Bản-Đạo dạy thêm nữa, bữa nay chừng đó cũng vừa đủ. Máy em ráng học nghe!

Bản Đạo chào mấy em.

THĂNG.

6. Loài-vật

6. Đêm 23 tháng 9 Canh-Dần.

Cao Thượng-Phẩm

Bản Đạo chào các em.

Đã hèn lâu, Bản Đạo hứa với các em để giải về loài vật. Hôm trước, Bản Đạo đã giải về Tam-Thế xác thân của con người cho các em hiểu rồi, nay Bản Đạo giải luôn về loài vật cho các em hiểu rõ.

Về sự tiến-hoá của Bát-Hồn, loài vật đứng vào phẩm thứ ba. Nó cũng biết cảm-xúc như loài người vậy, nó cũng biết thương, biết ghét; nhưng nó không được khôn ngoan như loài người.

Loài vật chia làm hai loại: Loại Thượng-cầm và loại hạ-thú.

– Loại Thượng-cầm có tính chất giống như loài người, là có thứ chim biết nói, nó nhớ cũng như loài người. Ngày xưa, người ta dùng chim để đi thơ từ chỗ này sang chỗ khác.

– Còn loại hạ-thú, có thú khôn ngoan như loài người, nó cũng biết nghe, và biết vâng lời sai biểu của loài người, lại cũng có thứ giống về bản-chất loài người như con khỉ chẳng hạn.

Về loài vật đầu cho Thượng-cầm hay Hạ-thú đều có thọ một điểm linh-quang của Đức Chí Tôn ban cho cũng như loài người vậy. Từ loài vật nó cũng thay đổi nhiều kiếp mới tiến hoá lên loài người được, và chính nó cũng do sự tiến-hoá mà biến hình. Cũng có nhiều khi loài người làm nên tội ác trong kiếp sanh, mà phải bị luật thiên-khiển trừng phạt, rồi cho đầu thai trở lại làm loài vật.

Cái Bí-Pháp của các nền Đạo-Giáo đã khai mở từ xưa, cũng như Giáo-Lý của Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ đều dạy cho Môn-đồ về sự tiến-hoá của Bát-Hồn, và về sự luân-hồi chuyển kiếp, hoặc về sự bị giáng cấp của Bát-Hồn và do Luật Thiên-Điều phân định chí công.

Vậy một khi bàn đến loài vật, thì người có Đạo ai cũng nhìn rằng là bậc thứ ba của Bát-Hồn. Nó cũng có thể tiến-hoá lên phẩm người, và cũng có thể biến trở lại thảo-mộc, tùy theo sở hành gián-tiếp của nó, nên có thể được hai bản-chất của loài người và của thảo-mộc.

THĂNG.

7. Hữu-hình và vô-vi

*7. Đêm 11 tháng giêng Tân-Mão.
Phò-Loan: Luật-Sự Nhung, Khen.
Hầu-Đàn: Chư vị Luật-Sự.*

Cao Thượng-Phẩm

Bần Đạo chào các em nam, nữ.

Hôm nay Bần Đạo dạy về sự phân biệt hữu-hình và vô-vi.

Trong vũ-trụ, vạn-vật thấy đều là hữu-hình, nhưng trong cái hữu-hình lại là vô-vi biến tướng. Một hình thể lại là một sự cấu-tạo của những tế-bào. Những tế-bào ấy lại kết tụ bởi khí ngũ-hành, khí ngũ-hành biến chuyển bởi âm-dương; âm-dương ấy lại điều-động được là nhờ khí Hư-vô vận chuyển. Vì cố, trong mỗi xác thân dù vật-chất, thảo-mộc, thú-cầm hay loài người, thấy đều do sự biến chuyển của khí Hư-vô.

Vậy thì mỗi hình vật hữu-vi, đã phải chịu nơi quyền năng vô biên của khí Thái-Cực mà được trở nên hình tướng. Những tế-bào là những hạt điển-quang của âm-dương chi khí. Trong mỗi tế-bào đều có hạt điển âm và hạt điển dương vận chuyển. Do sự khác nhau chỗ hạt điển âm nhiều hay ít mà sự sáng-suốt của khối linh-quang được tỏ rõ cùng không. Hễ âm nhiều thì phải nặng trĩu. Còn về mặt vô-hình, thì chỉ là Lưỡng-Nghi biến hoá mà thôi, vì cố nên không phải là hình tướng hữu-vi của vũ-trụ được.

Vậy thì, vô-vi là cơ biến-hoá, còn hữu-hình thì lại là sự biến chuyển. Hai đàng là hình với bóng, hễ hình đã

mất tức là các tế-bào đã tan rã, thì khí Lương-Nghi trở lại cõi Hư-vô, đó là thăng về Thượng-giới. Còn như những kẻ bị tội phải trầm luân khổ hải, hay là phải chuyển kiếp tái sinh là do những tế-bào khi tan ra lại lẫn-lộn điển âm cùng với điển dương, nên chẳng thể rời nhau được, khiến cho khí Lương-Nghi ở trong thể xác không hiệp được với khí Lương-Nghi của khí Hư-vô. Vì vậy mà phải luân-hồi mãi mãi cho tới ngày tế-bào đã phân rõ âm dương mới thôi.

Vậy thì, ở trong sự hữu-hình lại có vô-vi ẩn chuyển; còn vô-hình lại là khí điển-quang mà thôi. Các em đã rõ chưa?

Thôi Bàn Đạo kiếu.

8. Nguyên-nhân, hoá-nhân, quĩ-nhân

8. Đêm 23 tháng 11 Tân-Mão (21-12-51).

Phò-Loan: Thừa-Sử Phước, Luật-Sự Nhung.

Hầu-bút: Luật-Sự Hưởng.

Cao Thượng-Phẩm

Bàn Đạo chào mấy em.

Bàn-Dạo thấy mấy em có điều thắc mắc, Bàn Đạo cũng cần giải rõ cho các em được hiểu.

Mấy em đã hiểu rõ thế nào là nguyên-nhân, hoá-nhân và quĩ-nhân rồi đó chớ. Vậy nói thử cho Bàn Đạo nghe.

Thừa-Sử Phước bạch: – *Thưa Đức Ngài, nguyên-nhân là những người tạo được phẩm-vị nhiều kiếp.*

– Không phải.

Thừa-Sử Phước bạch: – *Là Nguyên-Linh Đức Chí Tôn cho xuống trần.*

– Mà xuống trần để làm gì?

Thừa-Sử Phước bạch: – *Để dìu-dắt hoá-nhân đi lên đường tiến-hoá.*

– Cũng chưa đúng. Để học hỏi về cơ tấn-hóa. Cũng có phần nguyên-nhân đến đặng mở cơ giáo-hoá; song không ở trong số một trăm ức của Chí Tôn đã cho xuống thế từ buổi thượng-nguyên. Còn hoá-nhân là gì?

Thừa-Sử Phước bạch: – *Cầm-thú tấn-hoá lên loài người.*

– Phải vậy. Nhưng họ đi từ vật-chất lên đến loài người, và đoạt được phẩm-vị Thần, Thánh, Tiên, Phật do nơi công-quả tạo nên.

Còn Quĩ-nhân là gì?

Thừa-Sử Phước bạch: – *Thuộc hàng hóa-nhân và nguyên-nhân phạm tội.*

- Chỉ có hoá-nhân phạm tội tình mà trở nên quý-nhân.

Thừa-Sử Phước bạch: – *Và còn nguyên-nhân phạm tội?*

– Nguyên-nhân do một Chơn Linh của Chí Tôn chiết ra, nếu họ phạm tội thì Chơn Linh ấy trở về, và Chơn Thần phải tái kiếp đặng đền bù tội lỗi. Chừng tội lỗi đền xong, thì Chơn Linh sẽ trở lại, mà đìu-dẫn Chơn Thần thêm nữa, trên đường tấn-hoá của họ.

Thừa-Sử Phước bạch: – *Khi hoá-nhân và nguyên-nhân đồng phạm tội?*

Nguyên-nhân thì Chơn Thần của họ được tạo ra ngay từ kiếp người. Còn hoá-nhân là khi phân Lương-Nghi biến thành Bát-Quái mà tạo ra vật-chất, thì họ chỉ là vật-chất biến thể, lần đến loài người, nên Chơn Thần của họ vẫn còn là thể-chất, bởi cứ mới từng theo quý-vị.

Nguyên-nhân có cựu vị, nếu trong trường thi tấn-hóa mà họ đoạt được thì phẩm-vị ấy sẽ được cao thăng. Còn như Chơn Thần quá ư mê muội thì cựu-vị của họ phải để trống. Còn như hoá-nhân thì khi họ tạo được phẩm-vị, rồi họ mới được hưởng hồng ân của Chí Tôn ban cho điểm linh-quang. Nguyên-nhân và hoá-nhân khác nhau ở chỗ đó.

Chừng hóa-nhân lập được vị rồi lại còn muốn lập vị thêm nữa, thì lúc xuống thế đặng lập công thêm nữa, cũng được gọi là nguyên-nhân.

Nguyên-nhân thì có Chơn Linh chế ngự, còn hóa-nhân khi tạo được vị, mới được ban bố hồng ân hưởng được Linh-quang. Còn như khi chưa tạo được vị, họ chỉ có giác-hồn chế ngự họ thôi.

Mấy em đã hiểu rõ nguyên-nhân và hóa-nhân thế nào chưa?

Thừa-Sử Phước bạch: – *Dạ hiểu, nhưng hóa-nhân chưa có Chơn Linh thì họ là thú?*

– Chơn Thần của Phật Mẫu ban cho họ, sao lại gọi là thú? Thú tức là thể-chất chứ?

Thừa-Sử Phước bạch: – *Dạ thú cũng có Chơn Thần?*

– Nhưng nó chưa được có giác-hồn như người, tức là nó chưa có lương-năng.

Luật-Sự Hưởng bạch: – *Dạ xin cho biết về lương-tri và lương-năng là thế nào?*

– Lương-tri là trí biết tự nhiên do nơi não cân mà có. Còn lương-năng là năng lực do trí biết ấy nảy-nở.

Đêm nay cũng đã nhiều, bữa khác Bần Đạo giảng dạy thêm. Bần Đạo kiếu.

TÁI CẦU :

Bát-Nương

Chị chào mấy em.

Muốn học hỏi phải ra công, dày sức thì mới mong thu được kết-quả, mấy em cũng vậy.

Thừa-Sử Phước bạch: – *Dạ mấy em cố-gắng, nhưng còn tối-tăm quá.*

– Cười. . . Vậy chớ ngọn đèn khêu chưa sạch bất, chùi chưa sạch bóng, hỏi tỏ rạng sao được. Hãy lau bộ não đi.

Thừa-Sử Phước bạch: – *Chùng nào bỏ xác phàm mới hoàn-toàn sáng-suốt được.*

– Lẽ dĩ-nhiên; nhưng sự học hỏi trong khi còn mang xác phàm thì cơ tấn-hóa mới có giá-trị.

Khi học Đạo, muốn học điều gì phải coi đi coi lại, rồi suy gẫm cho rõ lý. Chùng hiểu được tường tận rồi mới học qua điều khác, chớ muốn học cho biết luôn một lượt, thì đến tận-thế đó mấy em.

Lau bộ óc là đừng cho sự háms biết, và khí giận xen vào. Phải hòa-huẩn, thư thái và trì chí suy gẫm thì sẽ được kết-quả. Chị khuyên mấy em ráng xem sách và tra cứu đặng tầm lý thì đến khi học Đạo rất dễ chớ chẳng chi. Đạo-pháp là khoa huyền-bí vô-vi, mấy em phải dày công mới được.

Bây giờ chị cho thi, rồi ngâm cho chị nghe.

Thi:

Đông về bắc đến tận hiên mai,
Gõ cửa kêu ai dạ luống hoài.
Gió lạnh cành mai xơ-xác lá,
Sương mù bóng hạc chập-chờn cây.
Ngân-Kiều ngắm lại xa xôi khách,
Kim-Khuyết nhìn ra vắng vẻ bầy.
Mở trí đón đường phong tuyết phủ,
Đông về bắc đến tận hiên mai.

Chị lui nghe mấy em.

THẮNG.

9. Tam-Thể xác thân (tt.)

9. Đêm mùng 4 tháng 12 Tân-Mão.

Phò-Loan: Thừa-Sử Phước, Luật-Sự Nhung. Hầu-Đàn: Luật-Sự Hợi, Hương, Tỷ, Du, Giáo-Hữu Thượng Tỷ Thanh.

Cao Thượng-Phẩm

Bần Đạo chào mấy em.

Mấy em đã được học hỏi nhiều trên đường Bí-Pháp, nhưng bởi từ trước vì Thần chưa định, điển chưa thuần, nên những bài học-tập có phần không rõ rệt, hay là có chỗ khuyết điểm. Vậy từ đây Bản Đạo khởi dạy lại cho thêm rõ và bồi-bổ thêm.

Nói về Đệ Nhứt xác thân, hay là thể xác, thì sự cấu-hợp của nó do những tế-bào, trong đó có điển-tử dương và điển-tử âm mà tạo thành. Mỗi thể xác đều do những tế-bào, mà trong nguyên-tử tinh trùng cấu-tạo bởi những hạt nguyên-tử; trong đó, có một điển-tử dương và chín điển-tử âm, thể xác nào cũng vậy, có khác nhau là do nơi Đệ Nhị xác thân mà thôi. Thể xác ấy là nguyên-tinh của thảo-mộc và vật-chất tạo nên. Bởi cố, khi thể xác đã trở về đất thì trở nên đất.

Nói về Đệ Nhị xác thân, Chơn khí là sự tiết khí của Chơn-tinh hoặc trong sạch, hoặc ô-trược mà đổi nên hình sắc. Như Chơn khí toàn trong trắng, chí Thánh, thì nó là một hào-quang sáng chói, còn chưa được Thánh chất thì nó là màu hồng; còn như ô-trược, thì nó lại là màu tím. Những hào-quang ấy bao phủ lấy thể xác đặng tiếp-diễn cùng Chơn Linh hay Chơn Thần.

Thoảng như Chơn khí bị lay động, thì nó hoàn-toàn vẫn là thể-chất hay là vật-chất khí. Do đó, mà những người chưa được tinh sạch, hay định tĩnh vẫn bị thể-chất lôi cuốn và không thể đi cao hay tầm hiểu cao hơn được, nó cấu-tạo bởi hơi của Chơn-tinh bốc ra.

Chơn Thần hiệp với Chơn khí gọi là Đệ Nhị xác thân. Chơn Thần ấy gọi là điểm-linh của Phật Mẫu ban cho, nên nó thuộc về âm, gọi là âm-khí, hay âm-quang.

Còn Đệ Tam xác thân, là điểm Chơn Linh, tức là dương-khí hay là dương-quang, do nơi ngôi Thái-Cực, tức là Chí Tôn chiếu xuống. Âm-khí tiếp dương-khí mới làm cho Chơn khí được nhẹ-nhàng tinh-khiết; ví như hơi nước được nấu lại một lần nữa mà biến thành không khí. Khi Chơn khí được tinh ba thì điển của dương-khí mới rọi thẳng được đến Nê-hườn-cung, mà làm cho người trở nên sáng-suốt, minh-mẫn.

Về Tam-Thể xác thân cấu tạo bởi nguyên-lý ấy, mấy em coi lại mấy bài trước thì thêm rõ. Nói cho thật hữu-vi thêm nữa, thì Thái-Cực là một khí Chơn-Dương; do đó, mà chỉ có thanh khí mới có thể tiếp được Linh-quang chiếu rọi.

Mấy em hãy ráng học tập, một ngày kia hữu-dụng, và sẽ biết về mặt Bí-Pháp Tâm-Truyền. Đây chỉ là Bí-Pháp Khẩu-Tụng mà thôi.

(1) Thêm vào:

- Điển-tử cấu-hợp thể xác của người do một điển-tử dương và chín điển-tử âm.
- Còn Chơn khí thì một dương ba âm.
- Chơn Linh thì một dương một âm.
- Còn Ngôi Thái-Cực chỉ có một dương mà thôi.

Bản Đạo kiếu.

THĂNG.

10. Đệ Nhứt xác thân (tt.)

10. Đêm 9 tháng 12 Tân-Mão (dl. 6-1-1952).

Phò-Loan: Thừa-Sử Phước, Luật-Sự Nhung. Hậu-Đàn: Luật-Sự Hưởng, Hợi.

Cao Thượng-Phẩm

Bần Đạo chào các em.

Về Tam-Thể xác thân, Bần Đạo tiếp dạy cho mấy em được thêm phần hiểu biết cho rõ-ràng. Đêm nay, Bần Đạo giải về Đệ Nhứt xác thân. Hôm trước, Bần Đạo đã chỉ rõ Tam-Thể xác thân là gì, bây giờ trở lại phân-tách rõ-ràng từ xác thân một.

Đệ Nhứt xác thân là sự cấu hợp bởi tinh-trùng, mà tinh trùng ấy nảy sanh do nơi vật-chất thảo-mộc và thú-cầm, vì cơ nó thuộc về thể-chất tức là vật chất hình, tiếng Pháp gọi là Matière ou Corps Matériel. Hình thể hữu-vi của thể-xác là một cái máy của Tạo-Hoá đã làm ra bằng các nguyên-liệu do nơi vật-chất chiết thành vi-tố, đặng xử-dụng cơ lập thể.

Những tinh-trùng cấu tạo nên một thể xác, là do khí bẩm của lẽ âm-dương phạm thể; bởi có xác thân trong sạch, mà cũng có xác thân ô trược. Thể xác tạo thành bởi vật-chất, nên nó là vật-chất biến-hình đó thôi.

Vậy thì, Đệ Nhứt xác thân là một cái máy để cho cơ Tạo-Hóa xử-dụng, mấy em đã hiểu rõ về Đệ Nhứt xác thân chưa? Có em nào chưa hiểu cứ hỏi.

Thừa-Sử Phước bạch: – Xin Đức Ngài giải rõ cho biết sự nuôi sống của tế-bào?

– Xác thân ấy được sống là nhờ các tế-bào còn liên-kết, sự liên-kết ấy có được là nhờ khí âm-dương được lưu-thông trong lục-phủ ngũ-tạng. Một khi trong lục-phủ ngũ-tạng bị bế tắc thì lẽ tự nhiên khí âm dương bị ngưng trệ, làm cho mạch máu ngừng lại, và liền lúc đó, các tinh trùng tiết ra một khí cực âm, nên các tế-bào không còn liên-đới mà chỉ đóng riêng từ tế-bào một mà thôi. Bởi những cơ ấy, mà Đệ Nhứt xác thân không còn cử động được nữa, và trở nên lạnh cứng.

Thừa-Sử Phước bạch: – Dạ, đó là nói về khí âm dương làm cho các tế-bào kết-hợp, tức sự sống cho Đệ Nhứt xác thân, nhưng còn sự nuôi sống Đệ Nhứt xác thân bằng thực-phẩm, xin Đức Ngài giải cho.

– Về thức ăn để nuôi sống vật thể thì chỉ có các vi-tố mà thôi, khi đồ ăn vào tỳ vị rồi tự nhiên biến-hóa thành một chất hồ, do sự làm cho tiêu-hóa của chất nước cường toan, khi chất hồ ấy đi qua ruột non, thì những vi-tố cần dùng nuôi thể xác lướt qua màng mỏng của ruột non mà biến thành máu. Khi máu ấy về tim, hấp thụ được khí âm dương của vũ-trụ do phổi đem vào, thì nó chia vi-tố ra làm bốn phần:

- Một phần để làm cho xương được nở-nang.
- Một phần làm cho da thịt được đầy-đủ.
- Một phần làm cho ngũ-tạng được điều-hòa.
- Một phần làm cho gân được dẻo-dai.

Còn như tóc và lông là hơi bài tiết của chất thịt tạo thành. Trong cả thể-chất lượt lại thành một chất tinh ba gọi là tủy; do nơi tủy ấy biến thành tinh, do nơi tinh biến thành sự minh-mẫn của thị-giác và trí-não.

Thừa-Sử Phước bạch: – *Như vậy tế-bào không cần đến thực-phẩm?*

– Phải vậy, các tế-bào có lẽ sống riêng biệt của nó chứ không cần đến vi-tố.

Thừa-Sử Phước bạch: – *Nếu vậy một đứa trẻ sơ-sinh rồi trưởng thành, số tế-bào gia tăng do đâu mà có?*

– Những tế-bào được tăng gia ấy là những tế-bào ở trong bốn thứ vi-tố đã phân ra đó, nó có tự nhiên chứ không phải nhờ vi-tố mới có nó nó.

Luật-Sự Hưởng bạch: – *Thưa, vi-tố có phải tiếng Pháp gọi Vitamine không?*

– Phải.

Thừa-Sử Phước bạch: – *Xin Ngài giải rõ về sự ảnh-hưởng tốt xấu của sự ăn chay, và ăn thịt đối với Đệ Nhứt xác thân.*

– Nói về ảnh-hưởng tốt xấu của sự ăn chay, và nhục thực, thì các tế-bào không phương di hại chi cả. Chỉ có hại cho lục-phủ ngũ-tạng mà thôi, bởi nhục thực thì phần nhiều trong các con vật hay có vi-trùng, nên ăn thịt thì những vi-trùng trộn theo vi-tố mà phá hoại; lại nữa, thịt là chất sanh hơi độc, vì vậy làm cho thân thể hoá ra mệt nhọc, biếng nhác. Đó là cái hại cho thể xác.

Còn cái hại cho tinh-thần thì trong thịt đã chứa sẵn các thú chất, do đó, làm cho tinh-thần thường bị mê muội, nhứt là có hại cho đệ lục giác-quan là Thần. Còn ăn chay thì khỏi bị vi-trùng phá hoại, và không bị hơi độc làm cho mệt nhọc.

Thừa-Sử Phước bạch: – *Nếu nói ăn thịt có vi-trùng làm hại tạng phủ, thì nấu cho chín, tức vi-trùng phải chết rồi còn đâu mà phá hại?*

– Cười . . . Nếu nói rằng nó bị chết thì đúng có phần nữa, bởi vì vi-trùng cũng kết cấu bằng tế-bào thì không bao-giờ chết. Bởi vậy, thực-nhục mà nấu kỹ, nếu trong người khỏe mạnh thì những tế-bào vi-trùng vẫn nằm yên, khi nào mà thể xác bị yếu, thì nó lại kết cấu mà làm hại cơ thể.

Đệ Nhứt xác thân như vậy là đủ rồi.

Bần Đạo kiếu.

THĂNG.

Bài học bổ-túc.

Rút trong Thánh-Ngôn Hiệp-Tuyển quyển 1, Đức Chí Tôn có dạy về Đệ Nhứt xác thân:

“Phàm xác thân con người, tuy mắt phàm coi thân hình như một, chứ kỳ trung nơi bốn thân vốn một khối

chất chứa vắn-vắn, muôn muôn sanh vật. Những sanh vật ấy cấu-kết nhau mà thành khối (La Formation des cellules), vật-chất ấy có tánh linh, vì chất nuôi sống nó cũng đều là sanh vật, tỹ như rau, cỏ, cây, trái, lúa, gạo... mọi lương vật đều cũng có chất sanh.

Nếu nó không có chất sanh, thì thế nào tươi tắn và chứa sự sống, như nó khô rũ thì là nó chết, mà các con nào ăn vật khô héo bao giờ. Còn như nhờ lửa mà nấu thì là phương-pháp tẩy trược đó mà thôi, chớ sanh vật bị nấu chưa hề phải chết.

Các vật thực vào tỹ vị, lại biến ra khí, khí mới biến ra huyết. Nó có thể hườn ra nhơn hình, mới có sanh sanh, tử tử của kiếp nhơn-loại. Vì vậy, mà một giọt máu là một khối Chơn Linh.”

11. Đệ Nhị xác thân (cont)

11. Đêm 11 tháng 12 năm Tân-Mão (dl. 7-1-1952).

Phò-Loan: Thừa-Sử Phước, Luật-Sự Nhung. Hầu-Đàn: Luật-Sự Tỹ, Hưởng, Thơ-ký Minh.

Vô-Danh Tiên-Trưởng

Bần Đạo xin chào chư quý vị.

Rừng Đạo-Pháp sâu xa, trí người phàm nông nổi, Bần Đạo khuyên chư vị khá dày công đào-tạo âm dương thuần mỹ, mới rõ thấu cơ màu. Vạn-vật hữu-hình, càn khôn vô tướng, thủy thủy chung đồng nhứt lý hư không, sắc nên không, không biến sắc. Xin chư quý vị ráng tự mình mở điểm quang-minh, còn cõi hư-linh đã giúp về hình-thức đã nhiều lắm rồi. Thoảng như đem phơi bày đủ lẽ, thì chẳng hoá ra giả-tướng hay sao?

Học một, nghiệm mười mới được đó đa!

Bần Đạo hằng mến chư quý vị, muốn đôi lời kỹ-niệm đó thôi. Còn phần giáo-hoá đã có Thượng-Phẩm Chơn-Tiên và Bát-Nương Tiên-Nữ. Bần Đạo xin làm một bài thi:

Thi:

Nối gót Tiên-Gia ráng lần dò,
Thầy không có bóng ráng lờng lo.
Động-đào đưa khóa tùy phương mở,
Nét tục định thần liệu thế lo.
Sẵn lái, sẵn buồm còn thiếu khách,
Đủ linh, đủ phương mãi nhiều tơ.
Khai tâm nhờ định không vì thế,
Tình-dục xin khuyên chớ hững-hờ.

Bần Đạo xin lui bước.

THĂNG.

TÁI CẦU :

Cao Thượng-Phẩm

Đêm nay Bần Đạo giảng tiếp về Đệ Nhị xác thân.

Đệ Nhứt xác thân là vật thể hữu-hình nó nuôi dưỡng Chơn-tinh, do đó, có bốc ra chất hơi gọi là Chơn khí. Ví dụ, một nồi nước để lên hơi vậy.

Chơn khí ấy có một ánh sáng riêng của nó, gọi là hào-quang mà tiếng Pháp gọi là Aura. Nhờ hào-quang biến đổi hình sắc, mà nơi cõi hư-linh thấu triệt hành-tàng, tâm ý của mỗi người.

Chơn khí là một điển-quang của thể xác bốc ra, nên nó dung-hợp với điển âm dương trong thể xác. Bởi cố, nó là trung gian tiếp-điển của Chơn Thần, là của Phật Mẫu và Chơn Linh của Chí Tôn. Khi thể xác bị ô-trược, thì Chơn khí có một chất làm cho Chơn Thần không tiếp được Nê-hườn-cung, tức là nơi phát sanh ý-chí. Còn như ý-chí xao-động, thì Chơn khí phải xao-động, làm cho lạc điển của Chơn Thần tiếp xuống.

Chơn khí là một khí chất trong Đệ Nhị xác thân, cả Chơn khí và Chơn Thần hiệp lại mới đủ.

Chơn Thần là một điểm linh của Phật Mẫu sanh ra. Chơn Thần đến với xác thân, đặng khai trí cho con người, theo bên Phật-Giáo gọi là Giác-Hồn đó. Cả Chơn khí và Chơn Thần thì gọi là cái Phách; còn riêng về Chơn Thần thì gọi là Vía đó vậy.

Chơn Thần đến đặng giữ thể xác đặng trọn bước trên con đường tấn-hoá. Song vì bốn-chất của Chơn Thần là Âm-quang, nên thường vì những nỗi khó-khăn của thể xác mà hay dung túng cho thể xác, được phù hạp với chất sanh của thể xác là thú-chất.

Trong mọi người đều có thất-tình lục-dục, những tình-dục ấy phát sanh ra, do nơi lục-phủ ngũ-tạng, nhưng chủ của nó là Chơn Thần đó vậy.

Khi Chơn Thần kèm thúc không nổi, thì lục-dục thất-tình dấy động, làm cho Chơn khí tiết ra một chất ô-trược, khiến cho Chơn Thần không đến đặng, mà chế ngự được nữa.

Lấy ví-dụ là một kẻ có manh tâm làm điều gian ác, khi họ khởi thi-hành công việc ấy, họ được nghe một tiếng nói vô-hình mà người ta thường gọi là lương-tâm cắn rứt. Tiếng nói ấy là của Chơn Thần đó vậy. Song kẻ ấy cố tâm làm công làm công-việc đã suy tính, và từ đó, không còn được nghe tiếng nói của Thiêng-Liêng kia nữa. Lúc đó là Chơn Thần không còn đến đặng, bởi Chơn khí ô-trược ngăn cản.

Khi Chơn Thần đã bị xác thân cải ý, thì Chơn Thần phải theo luôn xác thân ấy, đặng kiếm phương gội rửa, bởi cố, những người gian ác khi được lời giảng dạy về hành tàng của người thì liền đó, có một lời nói vô-hình biểu phải cải hối. Thoảng như thể xác ấy được định tỉnh, thì Chơn Thần chế ngự luôn lục-dục thất tình, mà cải thiện cho thể xác ấy, tiếng thường gọi đó là giác-ngộ vậy.

Còn luận về tội-lỗi, thì Chơn Thần phải luôn luôn theo thể xác, bởi cố khi thể xác phải chuyển kiếp đến đâu, Chơn Thần phải theo đến đó. Khi thể xác đã mất sự sống của nó thì điển của âm dương trong thể xác bay ra cùng với Chơn Thần. Hễ là thể xác trong sạch thì khí dương hợp với Chơn Thần bay về cõi Thiêng-

Liêng và do nơi Nê-hườn-cung là cửa. Còn thể xác ô-trước thì khí-âm tiết ra hợp với Chơn Thần mà giáng xuống vật-chất đặng chờ cơ chuyển kiếp, mà do nơi đầu ngón chân cái là cửa.

Mấy em còn điều chi không hiểu về Đệ Nhị xác thân nữa không?

Thừa-Sử Phước bạch: – Thừa Ngài, để chờ học lại.

– Được, Bần Đạo muốn như vậy lắm.

Bần Đạo kiếu.

12. Thất phách

12. Đêm 13 tháng chạp Tân-Mão (dl. 9-1-52).

Phò-Loan: Thừa-Sử Phước, Luật-sự Nhung.

Hầu-Đàn: Luật-Sự Tỹ, Du, Hưỡng.

Bát-Nương

Chi chào mấy em.

Đêm nay, chi thấy trong mấy em có sự đồng tâm cố gắng, chi mừng cho lắm đó. Về đường học hỏi, chi nhận thấy mấy em chưa được thông hiểu, bởi vì, mấy em chưa tự mở khiếu của mấy em. Vậy chi xin để ít lời, hầu chỉ rõ phương-pháp tự khai khiếu lấy. Mỗi khi cần học hỏi điều gì, phải đem hết trí lực mà phán-đoán, tầm cho đủ mọi lẽ.

Xong rồi suy gẫm lại các lẽ đã tìm ra, rồi tầm trong ấy, một lý lẽ bất di bất dịch. Khi đã nhận định rõ-ràng rồi, phải tự mình kiểm lấy câu hỏi, để tự trích-điểm lý lẽ đã tìm ra. Khi đã nhận rõ, không còn một điều có thể trích điểm nữa, thì lý lẽ ấy là đúng đó vậy.

Về phương-pháp tham-thiền nhập-định đặng kiểm hiểu huyền-bí hư-vô, cũng không ngoài phương-pháp ấy. Những người tịnh luyện mà bị sai đường lạc nẻo cũng bởi không tầm cạn lý. Nên nhớ rằng, vô-vi và hữu-hình chỉ cách nhau có một chút màng mỏng của Đệ Nhị xác thân mà thôi. Vì vậy, khi đã rửa sạch Chơn khí, định được Chơn Thần, thì khiếu huyền-quang mở hoát, đặng thấy rõ cơ huyền-vi bí-mật của Tạo-Đoan.

Mấy em nên phân biệt cho rõ tham-thiền nhập-định và xuất Chơn Thần đó nghe! Nếu lầm lộn thì phải sanh ra loạn trí, bởi Chơn khí bị rung động kích thích Nê-hườn-cung. Mỗi lý lẽ gì đã tầm ra phải đi đôi với thực-tế, và không ngoài lẽ bác-ái là đúng đó. Từ xưa bị thất chơn-truyền là do lòng háms vọng mà việc tham-thiền nhập-định chỉ có một kết quả rất nông nổi.

Một khi định thần, tức là an Chơn khí, thì Chơn Linh sẽ đến ngay nơi Nê-hườn-cung mà mở trí, đặng hiểu biết mọi lẽ, hoặc do sự mách bảo của một đấng vô-hình, đến giúp khiếu của người định thần. Do đó, mà nhiều khi mấy em cũng tự nhận được đặc điểm ấy, mỗi khi mấy em cố tâm chú ý.

Vậy từ đây, chị khuyên mấy em khá định tâm và không nên nóng nảy, các Đấng vô-hình chỉ đến dạy cho các em bằng phương-pháp ấy mà thôi. Ngoài ra, lúc nào đoạt pháp xuất thần mới có bề bề dễ-dãi hơn nữa. Mấy em hãy cố gắng, kết quả không bao xa, để chị nhường cơ.

THĂNG.

TÁI CẦU :

Cao Thượng-Phẩm

Bần Đạo chào mấy em nam nữ.

Đêm nay, Bần Đạo chỉ dạy về phương-pháp luyện khí, định thần của Đệ Nhị xác thân. Chơn khí tiết ra bởi bảy dây oan nghiệt, mà người ta gọi là thất phách.

- Phách cực âm là nơi xương cụt,
- phách cực dương là nơi Nê-hườn-cung (đỉnh đầu),
- còn phách trung ương là thận.

Về dương, đặng điều động huyền-quang, có ba phách là:

- Một ở tại Thượng-đỉnh (giữa chân mày),
- một ở tại Trung-đỉnh (đầu cuống họng và phổi),
- một phách ở tại cung hỏa tức là ở tim.

- Còn về âm, để khai thông thủy hỏa, thì phách ở Hạ-đỉnh (Hạ-đơn-điền) gọi là rún.

Khi mỗi một phách lay động, khiến cho âm dương khí bất điều-hòa, mà sanh ra bệnh tật hay là làm cho Chơn khí ô trược. Mỗi một phách có một điển-lực dương xây chuyển không ngừng, và rất mau lẹ, do đó, tiết ra một sắc hào-quang, và hấp-dẫn những điển-lực âm ở gần nó, phải xoay theo nó.

Nơi thận là chỗ chứa cả khí âm-dương gọi là thận thủy và thận hỏa đó vậy. Thường thường, bị dùng trí nhiều, mà không biết vận âm và dưỡng tinh, thì bị hỏa xông lên làm hại tim, phổi, mắt và óc. Còn như bạc nhược thì hỏa lại bị kém, mà thủy lại dồi-dào, làm cho hư ruột gan.

Muốn cho khí điều hòa phải dưỡng tinh, định trí, mà vận chuyển thủy hỏa đi cho cùng châu thân, thì Chơn khí mới trong sạch, mà định được Chơn Thần. Sự dẫn thủy hỏa ấy, gọi là vận hành Chơn khí, mà tạo nên Hỏa-tinh.

Phải biết rằng, nếu để cho một trong bảy phách phải kích động, tức nhiên hỏa tam muội sẽ đốt cháy nơi đó, tức nhiên có điều hiểm nguy, có khi hại đến tánh mạng nữa.

Mấy em vẫn biết rằng, người thượng-cổ được sống lâu và khỏe mạnh, còn người hiện thời bị yếu sức khỏe và hay chết sớm, cũng tại không biết dùng âm dương đặng điều hoà lấy thể xác.

Chơn khí bực lấy xác thân, do nơi bảy oan nghiệt tiết ra mà có. Muốn luyện khí, phải biết gìn-giữ bảy oan

nghiệt. Khi luyện khí, phải giữ cho Thần được tịnh, không cho xao-lãng bởi lục-dục, thất-tình. Mấy em ráng tập cho được vậy, thì sẽ được ân-huệ gội nhuần.

Bàn Đạo kiếu.

THẮNG.

13. Thần-Quang là gì ?

13. Đêm 7 tháng 5 Nhâm-Thìn (dl. 30-5-52)

Bát-Nương

Bài-học Bồ-túc: Thần-Quang, trong đêm 7 tháng 5 Nhâm-Thìn. Bài này, Bà Bát-Nương giảng dạy sau khóa-học, nhưng xét vì có liên-quan với bài dạy về Đệ Nhị xác thân, nên xin ghép vào đây để tiện việc học hỏi.

Chào mấy em,

Đêm nay Chị dẫn cho các em được hiểu Thần-Quang là gì.

Từ Ngôi Diêu-Trì Kim-Mẫu, xuất tích một khối Linh-quang gọi là Thần. Do nơi khối ấy, chuyển đi ra cho các Chơn Linh đặng phối hiệp với các thể-chất, mà làm nên Đệ Nhị xác thân, ấy là Chơn Thần đó vậy.

Do nơi Chơn Thần diêu-động, mà phát hiện ra một Linh-quang vi chủ, ấy là Nê-hườn-cung, nói rõ hơn nữa là bộ óc đó vậy. Nhờ điển Linh-quang vận hành mà các thể-phách được vận hành, phát tiết áp-lực nuôi sống và gầy thêm trí não, cùng sự sống của con người.

Thần-Quang tức là “**khieu**” đó vậy.

Ánh hào-quang động tịnh rất nhiều ảnh-hưởng cho cả Tam-thể, bởi cố, Thần-Quang phải điều hòa. Thuyết diệt bần-ngã hay là diệt tình và dục, là phương điều-độ Thần-Quang khỏi quá khích động, hay quá trệ ngưng. Những người luyện-pháp bị điên cuồng, hoặc có khi phải chết là vì Thần-Quang bị khích động quá lẽ, khiến cho hỏa-tinh lên đốt cháy thần-kinh hệ và tim.

Muốn giữ được điều-hòa thì chẳng nên còn tâm: giận, ghét, buồn hay dục-vọng. Đó là những điểm làm cho Thần-Quang bị khích động. Chớ quá suy-nghĩ, ấy là điểm làm cho Thần-Quang bị ngưng trệ.

Chỉ có vui mừng là điều phải giữ mực trung, chớ thái quá. Còn tình thương, phải đi trong khuôn viên công-chánh. Phải là phương luyện Thần đó.

Khi đã giữ đúng mực, phải tịnh tâm, định trí. Lúc ấy là lúc phát huệ đó, mấy em hiểu chưa?

Nơi Diêu-Trì-Cung là nơi tạo hình hài cho cả vạn-linh. Nhờ đó, Thần được tịnh, Quang được minh, thì do nơi Kim-Bồn phát hiện mỗi ảnh tượng, mà chiếu sáng cho Chơn Thần, tức là khai hoát Thiên-Môn cho giác tánh.

Các em coi lại, rồi kỳ tới cho hỏi.

Chị kiều.

THĂNG.

14. Chơn Linh

14. Đêm 15 tháng 12 năm Tân-Mão (dl. 11-1-52).

Phò-Loan: Thừa-Sử Phước, Luật-Sự Nhung.

Hầu-Đàn: Luật-Sự Hối, Du, Hưởng, Thơ-Ký Minh.

Bát-Nương

Chị chào mấy em,

Đêm nay chị giảng về Chơn Linh. Đại-Ca nhờ chị đến giải cho mấy em, còn người chút nữa mới về dạy thêm.

Mấy em vốn hiểu Chơn Linh là Linh-hồn do nơi Thái-Cực chiết ra. Vì đó, sự sáng-suốt của Đệ Tam xác thân, tức là sự sáng-suốt của Chí Tôn. Nguyên hình của Đệ Tam xác thân là một luồng điện cấu-tạo do tế-bào mà điện-tử chỉ một âm và một dương. Luồng điện ấy vẫn hằng ở nơi Tam-Thập Lục-Thiên, và đến hiệp với Chơn Thần đặng giúp cho Đệ Nhị xác thân vi-chủ lấy Đệ Nhứt xác thân của nó. Nói rõ hơn nữa là Linh-hồn điều khiển Giác-hồn, đặng chế ngự Sanh-hồn đó vậy.

Khi Đệ Nhứt xác thân tinh khiết, Đệ Nhị xác thân an-tĩnh, thì Đệ Tam xác thân mới đến được Nê-hườn-cung mà khai huyền-quang khiếu, thường gọi là đắc Đạo tại thế. Mỗi khi tham-thiền nhập-định được rõ thấu lý màu, ấy là lúc Đệ Tam xác thân đã đến. Vì lẽ đó mà các nguyên-nhân từ ngày xuống thế, bị Đệ Nhứt xác thân lôi cuốn, Đệ Nhị xác thân phải chuyển kiếp, làm cho Đệ Tam xác thân bận theo giáo-hóa mà ngôi vị phải để trống.

Mỗi khi lập đủ công, tạo đủ đức rồi thì Đệ Tam xác thân sẽ tùy theo công nghiệp mà thăng vị. Khi được trở về cõi Thiêng-Liêng Hằng-Sống, cả Chơn Linh và Chơn Thần được hiệp một mà ngự trên đài-sen, tức là công-nghiệp của Sanh-hồn tạo nên. Lúc ấy gọi là hiệp nhứt qui bốn hay là đắc-vị đó vậy.

Cơ Đại ân-xá này do nơi Chơn Thần được Phật Mẫu định tĩnh sau khi được trở về, nên Chơn Linh mới hiệp được đặng trở về ngôi vị cũ, đó là nói những Chơn Linh không tạo được vị; nhưng được giác-ngộ trước ngày qui liễu. Còn nói về sự phạm ti, tùy theo nặng nhẹ mà chuyển kiếp, còn như phạm thệ thì phải đến phong-đồ đặng định tĩnh Chơn Thần.

Thừa-Sử Phước bạch: ?

Vẫn theo đặng giáo hóa chớ, vì vậy mà ngôi vị mới bỏ trống đó. Còn như bị Ngũ Lôi tru-diệt thì luồng điện của Chơn Linh bị đánh tãng, không hiệp được với Chơn Thần nữa, vì vậy, Chơn Linh ấy phải xiêu lạc, chờ cơ ân-xá Phật Mẫu ban cho Chơn Thần lại mới được tái kiếp trả quả mà lập công.

Thừa-Sử Phước bạch: ?

– Đánh tạng Chơn Thần làm cho Chơn Linh xiêu lạc, Chơn Thần ấy bị tạng ra và Phật Mẫu thấu âm-quang lại. Thoảng như, bị tận đọa tam-đồ bất năng thoát tục, thì Chơn Linh phải bị ngăn cản, không hiệp được với Chơn Thần, làm cho Đệ Nhị xác thân phải trở lại chuyển kiếp từ bực kim-thạch cho đến làm người, và phải chuyển trở lại đủ ba vòng mới được khởi lập công lại.

Thừa-Sử Phước bạch: – *Có phải ba vòng trở lại từ bực kim-thạch không?*

– Phải vậy.

Thừa-Sử Phước bạch: – *Một vòng cũng đủ giác ngộ rồi, cần gì phải tới ba vòng?*

– Bội phạm thệ của Thiên-Điều, chớ không phải phạm tội. Phạm tội cũng có khi bị trở về kim-thạch chớ.

Thừa-Sử Phước bạch: – *Nếu phạm tội thì phạt tới thú cầm là đủ, cần gì phải tới kim-thạch?*

– Cười. . . Kiếp hóa-nhân thì về qui-vị, còn kiếp nguyên-nhân phải bị đọa đày, như vậy mới sánh với qui-vị được chớ. Đó là luật Thiên-Điều đã định, đâu cho nguyên-nhân hay hóa-nhân cũng đồng hình phạt, lẽ công-bình là đó. Mấy em đã được rõ chưa?

Thừa-Sử Phước bạch: – *Xin cho mấy em học kỹ lại.*

– Phải học kỹ lại, chị đã dặn rồi đa. Mấy em cũng có mồi mẹt mồi. Thôi chị kiếu.

THĂNG.

TÁI CẦU :

Cao Thượng-Phẩm

Bần Đạo chào mấy em,

Về Tam-Thể xác thân, các em được rõ như vậy là đủ. Còn nói về các Bí-Pháp khác, mấy em phải tự lấy trí mà kiếm hiểu. Phương-pháp kiếm hiểu, Bát-Nương đã chỉ rồi, mấy em ráng tập thì rõ được kết-quả. Cần nhất là đừng để lục-dục thất-tình xao-động. Phải coi chừng hỏa-tinh đa!

Hỏa-tinh tiếng Pháp gọi là “Calorie”, về y-học; còn “Feu Sorpent” về khoa Thần-Linh Học, nó chạy luồn theo tủy, và tiết ra bởi các dây thần-kinh. Muốn luyện hỏa-tinh phải tịnh tâm, định trí, trụ thần mà chuyển vận, tức là lấy khí dương vào cơ thể đó vậy. Phải lấy trí mà điều-khiển nó.

Mấy em còn chỗ nào muốn hỏi, kỳ tới Bần Đạo dạy thêm cho, rồi tiếp dạy về Bát-Hồn.

Nhớ để ý lời của Các Đấng đã để đó nghe.

Bần Đạo kiếu.

THĂNG.

15. Xuất Chơn Thần

15. Đêm 17 tháng 12 Tân-Mão (dl. 31-1-52).

Phò-Loan: Luật-Sự Nhung, Hưởng.

Hầu-Đàn: Thừa-Sử Phước, Luật-Sự Hối, Cao.

Cao Thượng-Phẩm

Bần Đạo chào mấy em,

Đêm nay Bần Đạo dẫn dạy cho mấy em được rõ thế nào là tịnh thần, định trí, và thế nào là xuất Chơn Thần.

Mỗi khi muốn tìm hiểu một lẽ gì, hoặc về siêu-hình hay về Thể-Pháp, mà muốn được có ấn chứng của Chơn-Lý, hay là của một Đấng vô-hình thì phải để tâm không, và trí phải cố theo đuổi một lý-lẽ muốn tìm ra, cần nhất là đừng để cho tâm bị động, tức nhiên hỏa-tinh sẽ phát khởi, kích thích làm loạn não cân thì chẳng những không được ấn-chứng, mà có khi bị hại là rối loạn thần-kinh-hệ mà trở nên loạn trí hay điên cuồng.

Định thần là vậy, còn xuất Chơn Thần là khi ngồi, giữ tâm, tịnh thần được minh mẫn, lấy trí mà khai hoát Nê-hườn-cung, cùng trong lúc ấy, phải vận-chuyển âm dương cho điều-hòa, đem luồng hỏa-tinh chạy khắp cả bảy phách, rồi định tĩnh tâm thần, được một lát thì bắt đầu thấy buồn ngủ và Thần xuất ngoại bay đi. Phương-pháp này phải lắm công phu, và phải giữ trọn vô-tư mới được. Chớ nên nóng nảy háms vọng mà nguy đa! Trước hết, phải rèn lòng sửa tính rồi mới luyện được.

Trong mỗi thể xác đều có bảy oan-nghiệt mà chính nó là chủ-khảo trên mặt thể đó! Vì cơ Đức Chí Tôn đã nói rằng trong mỗi hình thể đều có quỷ, duy có thiết-giáp Đạo-bào mới ngăn nổi mà thôi.

Bần Đạo đã chỉ rõ các phương-pháp đặng tạo thiết-giáp ấy, mấy em khá nhớ cho lắm đa! Phải thực-hành từ lời nói, việc làm cho đến ý-chí mới mong đoạt được. Mấy em đã hiểu chưa? Còn gì muốn hỏi thì cứ hỏi.

Thừa-Sử Phước bạch: – Xin Đức Ngài dạy chi tiết về khí Thái-Cực và khí Hư-Vô.

– Khí Thái-Cực là khí sanh-quang, còn khí Hư-Vô là khí Chơn-Như đó.

Thừa-Sử Phước bạch: – Dạ còn về khí Âm Dương với khí Lưỡng-Nghi?

– Vấn đồng một.

Thừa-Sử Phước bạch: – Có phải Hỏa-tinh là Chơn khí không?

– Không phải. Hỏa-tinh là sức nóng của Dương-quang tạo thành. Nhờ sức nóng ấy nung nấu Chơn-tinh

mới bốc thành Chơn khí. Còn hỏi chi nữa?

Thừa-Sử Phước bạch: – *Dương-quang làm thế nào vào trong thể xác được?*

– Dương-quang vẫn vào trong cơ thể do dưỡng-khí, và tiết ra bởi những điển-tử dương do bảy phách trụ lại.

Thừa-Sử Phước bạch: – *Nhiều lúc tôi làm việc bằng trí, thường hỏa bốc lên nhức đầu, có phải là hỏa-tinh bốc lên không?*

– Phải đó, hỏa-tinh ấy nếu không biết phép dưỡng-sanh của Bàn Đạo đã dạy thì nó sẽ làm hại cho hoặc trí, hoặc nhân-quan, hoặc tâm, hoặc phổi. Muốn giữ trọn phép dưỡng-sanh thì ăn đừng no quá, làm đừng mệt quá, ngủ đừng nhiều quá, đi đừng mau quá, hè đừng mát quá, đông đừng ấm quá, hơi thở phải điều-hòa, ý-chí phải trong sạch, tâm phải định, lục-dục thất-tình phải cản ngăn, chỉ có vậy là được.

Thoảng như thảo-thực mà nhuộm bịnh, thì chỉ có nhịn đói uống nước chín có chút đường sẽ lành mạnh. Còn như nhục-thực thì phải cần thuốc bởi vì hơi độc và vi-trùng phá-hoại cơ thể.

Thừa-Sử Phước bạch: – *Theo Đạo như dạy nhục-thực có hại cho khi xuất thần, là chất thịt có tính cách lôi kéo điển-khí làm cho Chơn Thần bị điển đánh tan khi nó xuất ra đi?*

– Nhục-thực mà xuất thần sẽ bị các linh uổng kiếp lôi kéo, cũng có hại là bị lôi theo âm-khí mà gặp Ngũ Lôi nữa.

Thừa-Sử Phước bạch: – *Làm thế nào được biết trong mình hết chất thịt trong khi đã ăn chay một thời gian?*

– Cười ... Có khó chi em, lấy ví-dụ cho các em hiểu: một chiếc xe hơi chạy bằng “xăng” xấu, được nữa chừng em bỏ “xăng” ấy đi, rồi lau rửa, sửa máy và đổi “xăng” tốt vào thì máy chạy tốt ngay chớ có sao!

Thừa-Sử Phước bạch: – *Chúng em học luyện như vậy, có sai với Chơn-Truyền của Đạo Cao-Đài chăng?*

Cười ... Mỗi khi muốn học và luyện thì phải đủ công-đức mới có kết-quả. Bàn Đạo đã dặn rồi. Mà khi đã đủ công-đức thì rõ nẻo tu-chơn, ai cũng được, đó là luyện tập cho mỗi Chơn Thần, còn công-quả vẫn phải tiếp tục, chớ đâu có phải ngồi mà nhắm mắt đâu, mà sai chơn-truyền. Bàn Đạo dạy cho mấy em, là cốt yếu rèn cho mấy em được xứng vị đó thôi.

Luật-Sự Hường bạch: – *Bạch Đức Ngài, trong sách Thông-Thiên-Học có nói về cái trí, vậy xin cho biết cái trí là thế nào?*

– Trí là Linh đó. Bên Thần-Linh-Học, chưa tìm rõ Chơn Linh là thế nào. Nói cho đúng hơn là họ chỉ muốn có một nền tảng thiền-cận trong Bí-Pháp Thiên-Đạo mà thôi, còn đi đến đoạt-pháp thì chưa được hoàn-bị.

Luật-Sự Hường bạch: – *Chúng em coi sách về Thần-Linh-Học và Thông-Thiên-Học có bổ ích trong sự học hỏi không?*

– Coi sách có ích nhưng cần phải định Thần mà nghiệm lý mới được.

Mấy em chịu khó một chút sẽ được kết-quả.

Bần Đạo kiếu.

TÁI CẦU :

Bát-Nương

Chị chào mấy em,

Chị đêm nay dạy các em đi đến con đường, mà các em đã dò lần đặng đến con đường chơn-chánh. Mấy em có để tâm đến các điều chỉ dạy đó chẳng?

Các em có hiểu Chị dạy các em bữa qua rồi đó, các em cần phải ôn-nhuần. Chị căn-dẫn một điều là các em còn nghĩ nhiều điều không đúng Chơn-lý, nên chỉ các em còn mơ hồ lắm. Các em để tâm coi lại, Chị sẽ dẫn thêm nữa.

Thừa-Sử Phước bạch: – *Thưa, lương-tâm tức là Chơn Linh, chớ đâu phải Chơn Thần?*

– Chơn Linh đâu có lương-tâm, chỉ Chơn Thần mới có.

Thừa-Sử Phước bạch: – *Vậy Chơn Linh lấy gì mà chế-ngự thể xác?*

– Chơn Linh chế ngự đặng gìn-giữ Chơn Thần, do đó, mới có các đấng ám trợ.

Đến đây, đã tới giờ cúng, khi khác Chị sẽ tiếp.

Chị chào các em.

THẮNG.

16. Vận-chuyển điển-quang

16. Đêm 19 tháng 12 năm Tân-Mão (dl. 15-1-52 ??? (sai?)).

Phò-Loan: Thừa-Sử Phước, Luật-Sự Nhung.

Hầu-Đàn: Luật-Sự Hưởng, Hối, Thư-Ký Minh.

Cao Thượng-Phẩm

Bần Đạo chào mấy em,

Đêm nay Bần Đạo tính giải về Bát-Hồn, song nhận thấy lỡ-dở, vậy để qua năm tới sẽ tiếp tục.

Bây giờ, Bần Đạo chỉ cho mấy em được biết về cách vận-chuyển điển-quang.

Trong mỗi thể xác đều có nhơn-điểm gọi là âm-dương khí. Điểm ấy chạy khắp châu thân, do nơi bẫy phách vận-hành mà có. Khi điểm ấy chạy trong cơ thể, tức là đem sanh lực cho lục-phủ, ngũ-tạng đặng nuôi sống xác thân.

Mỗi khi bị bệnh là do điểm-quang chẳng được lưu thông khiến nên mệt nhọc. Vậy muốn vận-chuyển điểm-quang trong cơ thể thì phải hoặc ngồi, hoặc nằm mà hô-hấp cho được điều hoà, chậm chững nào hay chững đó. Trong khi ấy, phải để tâm được tịnh, mỗi buổi sáng, phải lấy khí dương, cũng bằng cách hô-hấp điều-hòa, nhưng đứng day mặt về đông, buổi chiều lấy khí âm, nhưng đứng quay mặt về tây.

Mấy em ráng tập cho thường như vậy trong một thời gian sẽ kết-quả. Mỗi lần độ nửa giờ là đủ.

Còn vận chuyển điểm-quang của Chơn Thần thì trong lúc ấy, phải đem hết khả năng, tư-tưởng trụ lại mà vận-hành cho khí xuất dương, nghĩa là phải định Thần vậy.

Còn muốn vận-chuyển điểm-quang của Chơn Linh, thì là phương tham-thiền nhập-định đó. Những nhà tu dụng được đệ lục giác-quan cũng nhờ phương-pháp đó rồi chuyển đi tư-tưởng.

Mấy em nếu chịu khó công-phu luyện-tập, thì ngày sau sẽ dùng nó trong việc tình báo với nhau, nghĩa là, giữa hai em xa cách có thể nói chuyện với nhau bằng Chơn Thần mà hiểu nhau được. Cần nhất là khi chuyển đi tư-tưởng phải đúng thời đúng khắc, tỷ như máy thu thanh và phát thanh vậy.

Bần Đạo khuyên mấy em ráng trì chí, Bần Đạo rất mong kết-quả.

Đêm nay như vậy là đủ, và cũng để chấm dứt bài học về Tam-Thể xác thân.

Bần Đạo kiếu.

THĂNG.

17. Mừng khoa Bí-Pháp

17. *Đêm Cúng Tất Niên 21 tháng chạp năm Tân-Mão (dl. 17-1-52).*

Phò-Loan: Thừa-Sử Hối, Luật-Sự Nhung.

Hầu-Đàn: Thừa-Sử Phước, Luật-Sự Tiếp, Tỹ, Hối, Đúng, Hưởng, Thư-Ký Minh.

Cao Thượng-Phẩm

Bần Đạo chào mấy em,

Đại hỷ! Mấy em tổ-chức coi long trọng quá. Khá thủ lễ, có các đấng đến chung vui. Bần Đạo mừng thấy khoa Bí-Pháp này mấy em đã lãnh hội được chút ít, đó là sở vọng của Bần Đạo. Có vậy, mấy em mấy xứng vị trong cửa Hiệp-Thiên chớ.

Chung niên Bần Đạo để lại cho mấy em một bài thi:

*Cửa tục Động-đào để nét Tiên,
Khai Thần định trí hiệp đưa thuyền.
Cầu Ngâm hẳn được khi mời khách,
Kính Ngọc ắt nên lúc chọn duyên.
Mở nét huỳnh-cân tua sửa thế,
Đóng đường âm-khí sắp trao nguyên.
Chúc qua năm mới thêm phần huệ,
Học thấu cơ màu đến dānh Tiên.*

Bần Đạo sẽ đem các sự học vấn của mấy em ra Đại-Hội Thiên-Triều đăng cầu xin thêm ân-huệ cho mấy em.

23. Diêu-Trì-Cung

23. Đêm 10 tháng giêng Nhâm-Thìn.

Phò-Loan: Thừa-Sử Phước, Luật-Sự Nhung.

Hầu-Đàn: Luật-Sự Ảnh, Hối, Tiếp, Tú, Hưởng, Cao, Trường, Khoe.

Bát-Nương

Chị chào mấy em,

Đêm nay Chị đến đăng chỉ cho mấy em được rõ Diêu-Trì-Cung là nơi nào?

Nơi Ao Diêu-Trì có một đài phát hiện Âm-Quang, đài ấy thấu lằng sanh-quang của Ngôi Thái-Cực, rồi đem Dương-quang hiệp với Âm-quang mà tạo nên Chơn Thần cho vạn-linh trong càn-khôn vũ-trụ.

Phật Mẫu là Đấng nắm cơ sanh hóa, thay quyền Chí Tôn, đứng ra thấu cả Thập-Thiên-Cang đem hiệp với Thập-Nhị Địa-Chi mà tạo nên vạn-vật. Nơi Cung Diêu-Trì là nơi tạo nên Chơn Thần và thể-xác đó vậy.

Diêu-Trì-Cung là cung điện bằng ngọc Diêu ở bên Ao Thất-Bửu chớ chẳng chi lạ. Ngọc tượng trưng cho sự quý giá, còn Diêu là chất hơi kết-tụ mà thành.

Dưới quyền của Phật Mẫu có Cửu Tiên-Nương trông nom về cơ giáo-hóa cho vạn-linh, còn ngoài ra có hàng hà sa số Phật, trông nom về cơ phổ-độ mà Quan-Âm Bồ-Tát là đáng cầm đầu.

Quan-Âm Bồ-Tát ngự tại Cung Nam-Hải ở An-Nhàn-Động. Còn Diêu-Trì-Cung thì ở tại Tạo-Hóa Huyền-Thiên.

Nơi Cung Diêu-Trì còn có một cõi Âm-quang riêng biệt gọi là Phong-Đô đăng giáo-hóa các Chơn Thần đã bị lạc nẻo trên đường trần.

Vậy vấn tất hơn, Diêu-Trì-Cung là cơ sanh-hóa vạn-linh và vạn-vật đó. Chị sẽ đến dạy thêm vào kỳ tới.

Chị xin kiếu.

23b. Bát-Hồn

TÁI CẦU :

Cao Thượng-Phẩm

Bần Đạo chào mấy em,

Đêm nay Bần Đạo giảng về Bát-Hồn.

Trong Càn-Khôn vũ-trụ, có tám đẳng Chơn-hồn là: – Kim-thạch hồn, Thảo-mộc hồn, Thú-cầm hồn, Nhơn-hồn, Thần-hồn, Thánh-hồn, Tiên-hồn và Phật-hồn.

Từ lúc hỗn-độn sơ khai, âm-dương biến hóa thì trong khí Hư-vô đã có sẵn các tế-bào. Sau tiếng nổ, âm-dương phân tách, khí Dương-quang là khí nhẹ-nhàng bay lên trên; còn khí âm là khí-chất chứa các tế-bào nên lóng xuống dưới.

Sau một chuyển thì các khí-chất trên liên-đới với tế-bào mà tụ lại thành chất-khí và biến thành vạn-vật.

Khi chưa thành hình thể hữu-vi thì chất khí vẫn là một cục lửa do khí Dương-quang đốt cháy. Sau đó, nơi Diêu-Trì Cung châu Thập-Nhị Địa-Chi mà biến khí Dương-quang và chất khí làm ngũ-hành.

Vậy đất, nước, sắt đá và lửa được nảy sanh trước hết. Đó là Kim-thạch hồn.

Sau một chuyển nữa, nước, đất, đá, lửa và sắt mới tiết ra một chất khí, và liên-đới với các tế-bào lại mà tạo nên cây cỏ. Đó là Thảo-mộc hồn.

Sau một chuyển nữa, các cây cỏ chia tế-bào mà liên-đới với ngũ-hành tạo nên bách-thú. Trong đó có phần ở khô gọi là điểu-thú, có phần ở nước gọi là ngư-thú. Đó là Thú-cầm hồn.

Sau một chuyển, ngũ-hành hiệp với thảo-mộc mà nuôi thú-cầm. Trong thú-cầm, Chơn-hồn đã bước vào cơ tấn-hóa, do đó, tạo nên thủy-tổ loài người là la-hầu tức là người khỉ đó. La-hầu lần lần sanh-hóa, và nhờ điểm Linh-quang của Chí Tôn mà lần đến loài người như hiện giờ. Đó là Nhơn-hồn.

Trong Nhơn-hồn lại chia ra: Thần-hồn, Thánh-hồn, Tiên-hồn, và Phật-hồn. Nếu đoạt được thể-pháp tức là Thần-hồn, tạo được phẩm người gọi là Thánh-hồn, trả xong nhơn-đạo, tạo nên bí-pháp gọi là Tiên-hồn. Đoạt-pháp, tức là Phật-hồn đó vậy. Kỳ tới, Bần Đạo sẽ phân tách mỗi đẳng Chơn-hồn cho mấy em để hiểu hơn.

Bần Đạo kiếu.

24. Kim-thạch hồn

24. Đêm 13 tháng Giêng Nhâm-Thìn.

Phò-Loan: Thừa-Sử Hối, Luật-Sự Nhung.
Hầu-Đàn: Thừa-Sử Phước, Luật-Sự Hưông, Hối, Đứng.

Cao Thượng-Phẩm

Bần Đạo chào mấy em,

Đêm nay, Bần Đạo giải về Kim-thạch hồn.

Trong Âm-khí, có sẵn tế-bào, do đó, Phật Mẫu đem Âm-quang hiệp với Dương-quang mà liên-đới tế-bào lại thành hình chất hữu-vi. Sở dĩ, các hình-chất được thấy rõ là do nơi sự liên-đới ấy.

Khi mới thành hình thể, thì nó chỉ là một cục lửa, tức nhiên là một cực độ của Dương-quang trụ lại mà thôi. Lần lần khối lửa ấy bị âm-quang rưới hơi lạnh mà nguội dần. Trong khí ấy mới phân tách ngũ-hành riêng biệt.

- Như đất thì tế-bào là một điện-tử dương bao bọc bởi 72 điện-tử âm.
- Loại kim khí thì một dương với 92 âm.
- Các loại kim khác nhau là do thứ thì có lẫn lộn tế-bào của thảo-mộc; thứ thì lẫn lộn tế-bào của nước. Có thứ lẫn lộn nhiều thứ tế-bào mà có nước, thì tế-bào là một dương với 67 âm.
- Lửa là tế-bào của Dương-quang, tức là chỉ có điện-tử dương mà thôi, hiệp với tế-bào của loại kim mà có.
- Cây cỏ thì tế-bào là một dương 36 âm. Sự mềm cứng của nó là do sự lẫn lộn chất nước cùng không đó.

Những màu sắc là do khí Dương-quang rọi vào, khí tiết ra của các tế-bào mà có. Những tế-bào của đất ngày ngày biến-chuyển theo thời gian mà thay đổi hình tướng thành sắt, đá, cây cỏ. Vì đó mà gọi sự biến-chuyển ấy là cơ tấn-hóa của Kim-thạch hồn.

Trong Kim-thạch hồn, có sự biến-chuyển của toàn thể cơ hữu-vi lẫn lộn nên theo Đạo-Pháp từ xưa vẫn gọi đó là sắc biến không, không thành sắc vậy.

Cơ Tạo-Đoan nhờ từ Kim-thạch hồn mà lập nên mọi biến chuyển trong trường thế tục và lập nên trường thi công-quả cho các nguyên-nhân. Từ thử đến giờ, mấy em vẫn hằng thấy muôn vật đều qui thể, dầu sắt đá cũng vậy.

Hôm trước mấy em có nói: – Có thứ không thấy tan ra như đồ sứ, đồ chai?

Cười.. . Thử hỏi, chất hoá-học ngày kia sẽ tựu về đâu, hay là cũng theo thời gian mà tiêu-hủy? Bằng chứng cụ thể, là mấy em có thể gì kiểm định các vật ấy của thời gian trên hai ngàn năm về trước? Nếu có kiểm được thì các viện bảo-tàng chứa đâu cho hết cà!

Mấy em đã hiểu rõ Kim-thạch hồn chưa? Gọi rằng Hồn, vì nó cũng có lẽ sống của nó đó vậy. (*)

Thôi đêm khác sẽ giải về Thảo-mộc hồn.

Bần Đạo kiếu.

THĂNG.

(*) Có bản chép khác, như sau:

Tiếp bạch: –

– Hơi khí không phải là Kim-thạch.

Tiếp bạch: –

– Phải vậy, khi muôn vật bị chất lửa nấu nung, tức nhiên là bị Dương-quang chi phối, khi ấy thì Âm-quang không còn liên đới tế-bào nữa, vì có các tế-bào phân tách ra mà lẫn lộn vào Âm-khí, theo khoa-học gọi các chất khí như sanh khí là sanh-quang đó. Đạm khí là chất trụ thành kim chất. Các khí cũng ở trong Ngũ-hành khí, hay là dương khí hoặc là âm khí mà thôi.

25. Vật-chất hồn

25. Đêm 24 tháng 10 Canh-Dần.

Phò-Loan: Thừa-Sử Hời và Luật-Sự Nhung.

Hầu-Đàn: Thừa-Sử Hải, Truyền-Trạng Phước, Luật-Sự Ngời, Trân, Khõe, Đôi, Khen, Hưỡn, Giáo-Hữu Thượng Giác Thanh, ông bà Nguyễn-Hữu-Lương.

Cao Thượng-Phẩm

Đêm nay Bần Đạo nói về Vật-chất hồn.

Nguyên thủy của nó cũng là tế-bào, nhưng ở chung lộn cùng nhau, chẳng phân tách riêng một thứ gì.

Sau một thời gian biến chuyển, chịu dưới sự điều động của khí âm-dương mà biến nên hình tướng đặng tạo thành ngũ-khi (*). Nó tuy không cử-động, không tri-giác, nhưng thật sự thì nó có sự biến đổi hình-dạng. Đó là hồn của nó vậy.

Cái hồn ấy chịu sự trau-giồi mà biến làm vật hi-sinh đặng nuôi thảo-mộc, thú-cầm cùng nhơn-loại mà được tiến-hóa lên, từ chỗ vật-chất nó tạo-thành ngũ-khi, và các vi-tố đặng nuôi dưỡng mà biến lần hình thành thảo-mộc.

Đó, các em đã hiểu Vật-chất hồn và sự tiến-hóa của nó chưa? Có gì không hiểu thì cứ hỏi.

Thừa-Sử Phước bạch: – *Đức Địa-Tạng Vương là thế nào?*

– Địa-Tạng Vương Bồ-Tát là vị Phật chưởng-quản cơ biến-chuyển của vạn-vật. Bởi vì, mỗi vật muốn biến nên hình khác đều phải qui thể, do đó, mà kêu là Địa-Tạng.

Thừa-Sử Phước bạch:

– Linh hay không tùy theo sự ứng nghiệm cùng không. Hồn của nó tuy phải chịu bực thấp hèn nhưng lúc nào làm xong phận sự cũng được cao thăng mà chuyển kiếp. Vậy thì sự linh cũng do hồn ấy. Để Bản Đạo cho một bài thi:

Căn xưa vẫn tại một không hai,
Lãnh lệnh đi thi phải đổi hài.
Tái kiếp làm đồ cho chúng đập,
Trở ngôi phải mặt để người sai.
Lần hồi luân chuyển lên cây cỏ,
Thong thả châu lưu đến mạng loài.
Học hỏi một thời cam khổ hạnh,
Ngày sau đoạt vị có ai hay.

Các em coi bài thi mà hiểu ý.

Bản Đạo kiếu.

26. Thảo-mộc hồn

26. Đêm 16 tháng Giêng Mậu-Thìn.

Phò-Loan: Thừa-Sử Trấn, Luật-Sự Nhung.

Hầu-Đàn: Chư-vị Thừa-Sử, Luật-Sự và Thư-ký.

Cao Thượng-Phẩm

Bản Đạo chào mấy em,

Đêm nay Bản Đạo giải về Thảo-mộc hồn.

Từ Kim-thạch hồn, các tế-bào thân khí âm-dương mà liên-đới lại tạo nên thảo-mộc. Các thảo-mộc đều chung một thứ tế-bào song tùy theo giống, có thứ thì mình nước như loại thảo, thứ mình cứng, có ba phần tế-bào của thảo-mộc và một phần nước là cây tạp, còn thứ chỉ một phần tám nước là gỗ quý.

Trong các thứ cây đều có tế-bào của Kim-thạch tùy theo mỗi giống. Do đó, mà có những tánh chất khác nhau, chất ngọt do đạm-khí và lân-chất, chất đắng do kim-khí, chất mặn do kim và thạch-khí lộn với đạm-khí và lân-khí. Chất chua do thạch-khí và thổ-khí lộn với thủy-khí.

Còn các sắc màu của hoa lá là do nơi khí Dương-quang chiếu vào chất khí của nó tiết ra mà có. Các tế-bào đến Thảo-mộc hồn tức là bước lên trường thi công-quả rồi đó.

Bởi do nơi Thảo-mộc hồn đã tự mình tiêu các tế-bào và âm-dương khí làm món thực-dụng cho thú-cầm và nhơn-loại. Về Thảo-mộc hồn chỉ có bấy nhiêu thôi.

Thừa-Sử Phước bạch: – *Về thảo mộc, có thứ có chất độc ăn vào nguy hiểm?*

– Bởi trong khí ngũ-hành tiêu nơi thảo-mộc đã hoặc nhiều dương-khí hoặc nhiều âm-khí, vì đó có thứ mát quá, có thứ nóng quá, có thứ tự mình nó phản khắc âm-dương. Nếu trúng thứ ấy, thì là bị độc-khí, (*) còn thì hàn ngộ, hàn nhiệt, ngộ nhiệt cũng vậy. Mấy em hiểu chưa?

Thôi để bữa khác tiếp thêm về Thú-cầm hồn, (*) Bàn Đạo thấy em Trấn muốn tìm hiểu triết-lý ở trong khoa-học này. Vậy Bàn Đạo chỉ cho một lối để được dễ-dàng hơn, chẳng chi đâu lạ: “Vạn-vật đồng sanh đó em à!”.

Bàn Đạo kiếu.

THẮNG.

(*) Có bản chép có thêm phần này, chúng tôi ghi vào cho quý vị rộng đường tham-khảo.

TÁI CẦU :

26b. Hư-Vô là gì ?

Bát-Nương

Chị chào mấy em,

Đêm nay Chị chỉ cho mấy em được rõ Hư-Vô là gì ?

– Từ buổi phân Lương-Nghi, thì Dương-khí là nơi phát sanh của Dương-quang tiếp dẫn bởi Ngôi Thái-Cực. Nơi Dương-quang hằng sản-xuất biết bao điểm-linh mà có nên cõi vô-hình. Những điểm-linh ấy, sau một thời gian trải bước trên trường thi công-quả mà tạo nên ngôi vị.

Nơi cõi vô-hình chia ra Tam-Thập Lục-Thiên, mà tầng cao nhất là ngôi Chúa-tể cả Càn Khôn Vũ-trụ.

Ba mươi sáu tầng trời ấy, chia ra làm ba ngàn thế-giới, dựng lập nên Võ-trụ hữu-hình. Ba ngàn thế-giới ấy, tức là các cung các động đó vậy.

Hằng đêm ngửa mặt lên trời, mấy em nhìn thấy hằng hà sa số sao, ấy là ba ngàn thế giới đã nói kia vậy.

Những sao mà theo khoa-học gọi là định-tinh, ấy là nơi của chư Đại Tiên-Trưởng hằng ngự để điều-khiển thế-giới của mình. Còn các sao gọi là hành-tinh là nơi của các Chơn linh đang thi-hành phận-sự. Trong Tam-Thiên Thế-Giới lại phân ra Tứ-Đại Bộ-Châu, dựng chương-quản về Thất-Thập Nhị-Địa Cầu.

Nơi cõi Hư-Vô, là cõi vô-hình theo sắc-tướng; song đối lại với Dương-quang vô-tướng thì nó lại là hữu-

hình. Mấy em đã được rõ khí Dương-quang là những nguyên-tử dương cấu tạo, vậy thì, các Chơn Linh cũng là sự kết-hợp của tế-bào Dương-quang đó vậy.

Do đó, mà trong cõi hữu-hình loài người đã tìm ra những luồng sóng điện vô-hình. Vậy cho nên những vị đắc Pháp có Huệ-nhãn thì thấy được, có Huệ-nhĩ thì nghe được, có Huệ-tỷ thì ngửi được, có Huệ-tâm thì ứng được.

Như vậy, mấy em đã rõ cõi Hư-Vô và cõi sắc-tướng khác nhau thế nào rồi.

Thôi chị lui nghe.

TÁI CẦU :

Bát-Nương Điều-Trì Cung

Chị chào mấy em,

Muốn học Đạo thì phải chú tâm cho lắm mới đặng. Để chị dạy phương-pháp chú tâm cho các em.

Chú tâm, các em hiểu chẳng có gì là lạ. Sở dĩ, các em vẫn lo nhiều công việc không có thì giờ suy-nghiệm nên không tìm được nguyên-lý. Vậy các em nên ôn-nhuần những bài đã học là được. Các em nên hiểu rằng các Đấng Thiêng-Liêng chỉ dạy đại-cương, còn các em tìm chơn-lý thì mới mong hiểu được.

Các em nên cẩn-thận trong khi sưu-tầm nguyên-lý mà khỏi điều thắc mắc. Chị chỉ cho những nỗi thắc mắc của các em, khi các em tìm trong một bài nào, thì các em chỉ tìm những điều các em thấy trong lời dạy mà thôi, chớ nên tìm những viển vông mà mệt trí. Những điều mờ hồ các em nên sưu-tầm cho cạn lý, rồi mới đem ra bàn giải trong các em khác. Như vậy mới mong được những điều lầm lộn của trí đoán của mình. Như có điều gì còn mờ-hồ nữa, thì sẽ hỏi nơi các Đấng chỉ dạy thêm.

Vậy các em nên xem lại những bài đã chỉ dạy trong những kỳ mà các em đã nhận thấy là dễ hiểu đó.

Các em muốn chị dạy vì nữa không? Chị dạy như thế là rõ-rệt lắm rồi. Các em cứ do đó mà thi hành theo cho đúng như ý chị.

Chị kiếu.

27. Thú-cầm hồn

27. Đêm 19 tháng Giêng Nhâm-Thìn (dl 14-2-52).

Phò-Loan: Thừa-Sử Phước, Luật-Sự Nhung.

Hầu-Đàn: Luật-Sự Cao, Tiếp, Cầm, Hởi, Đứng, Hưỡng.

Cao Thượng-Phẩm

Bần Đạo chào mấy em,

Đêm nay, Bàn Đạo giảng về Thú-cầm hồn.

Từ Thảo-mộc hồn, các tế-bào đã liên đới mà tạo thành sanh khí đặng dưỡng nuôi thú-cầm và nhơn-loại. Bởi cố, lẽ sống của Đệ Nhị xác thân đã có bởi khí tiết của Thảo-mộc hồn. Do đó, mà sau một sự biến chuyển, các tế-bào của thảo-mộc liên đới với tế-bào của kim-thạch mà biến hoá ra thú-cầm.

Lúc mới phát sanh, thì giống như thú đực nãy sanh ra trước. Đến lúc có một cuộc tang thương biến đổi, những loại có chân bò lên sống trên mặt đất và lần lần thành ra thú vật. Trong thú vật lại có sự thay đổi mà biến hóa thành thú-cầm.

Những tế-bào tạo nên loài thú là do những hột nguyên-tử, một điển-tử dương và 36 hột điển-tử âm.

Sau khi phân-tách các loài thú, vì mỗi thứ dùng một vật thực khác nhau, và có những tánh cách liên-hợp tế-bào khác nhau, mà biến nên hình tướng và thể chất riêng biệt.

Khi đã thành Thú-cầm hồn rồi, thì các linh-hồn đã bước vào con đường tấn-hóa vì nó được hưởng chút ít ân-huệ của Phật Mẫu ban cho là Chơn Thần hay là Giác-Hồn đó vậy.

Nhờ nơi đặc tánh của Thú-cầm hồn mà Chí Tôn đã tạo nên loài người, bằng phương cho thêm Đệ Tam xác thân, đặng khai đường tấn-hóa cho các hồn thuộc hạ đẳng hồn.

Trong Thú-cầm hồn, những vật đã đủ tánh linh, tức là những vật đã đi được trên đường tấn-hóa đó vậy. Về Thú-cầm hồn có bấy nhiêu, mấy em coi lại bài đã giải kỳ trước sẽ rõ nhiều. (*Bài Thánh-Giáo kỳ trước ngày 23 tháng 8 Canh-Dần đã giải về loài vật có ghi lại ở sau bài này*).

Thừa-Sử Phước bạch:

– Lúc mới phát sanh Thú-cầm thì các hình-thể đều đã phân biệt bởi sự liên-đới của tế-bào. Đó là cơ huyền-vi của Đấng Tạo-Hoá đó. Từ ấy trở về sau, các giống vật đã sẵn mầm giống mà sanh-sản thêm ra, quyền Tạo-Hóa chỉ còn thối Sanh-quang đặng tạo nên sự sống hữu-vi nữa mà thôi.

Luật-Sự Hưởng bạch: – *Về điển-tử của loài Thảo-mộc chuyển qua Thú-cầm phải thế nào?*

– Thú-cầm hồn biến hóa do Thảo-mộc hồn, thì lúc ban sơ loài ngư phải là tế-bào của Thảo-mộc. Đến chừng biến chất thì tế-bào lại tăng hay là giảm bớt điển-tử âm, do nơi kết hợp hình-thể để tạo nên xương thịt, máu huyết của nó.

Thừa-Sử Phước bạch: – *Về loài côn-trùng*

– Côn-trùng thuộc về thảo-mộc biến-hóa, nên nó đứng giữa thảo-mộc hồn và thú-cầm hồn. Trong Bát-Hồn thì côn-trùng là loại biến-hóa mà thôi.

Đêm nay như vậy là đủ.

Bàn Đạo kiếu.

28. Loài-Vật

28. *Đêm 23 tháng 8 Canh-Dần (Ngày 4-10-50).*

Phò-Loan: Luật-Sự Khỏe, Du. Hầu-Đàn: Luật-Sự Trường, Hưởng, Đồi, Hối, Khen, Vân, Cao.

Cao Thượng-Phẩm

Bàn Đạo chào các em,

Về sự tiến-hóa của Bát-Hồn, loài vật đứng vào phẩm thứ ba của Bát-Hồn, nó cũng biết cảm xúc như loài người vậy. Nó cũng biết thương biết ghét, nhưng không được khôn ngoan như loài người. Loài vật chia ra làm hai loại: Loại thượng-cầm và loại hạ-thú.

Loại thượng-cầm thì có tánh chất giống như loài người, là có thứ chim biết nói, nó nhớ cũng như người. Ngày xưa, người ta dùng chim để đi thơ từ chỗ này sang chỗ nọ. Còn loài hạ-thú, thì có thứ nó cũng khôn ngoan như loài người, nó cũng biết nghe và vâng lời sai biểu của loài người. Lại có thứ cũng giống nhiều bản-chất của loài người, như con khỉ chẳng hạn.

Về loài vật, dầu cho là thượng-cầm hay hạ-thú, đều có thọ một điểm linh-quang của Đức Chí Tôn ban cho, cũng như loài người vậy. Từ loài vật, nó phải thay đổi nhiều kiếp mới tiến-hóa lên loài người được, và chính nó cũng do sự tiến-hóa của loài thảo-mộc mà biến hình. Cũng có nhiều khi loài người làm nên tội ác trong kiếp sanh, mà phải bị Luật Thiên-Điều trừng-phạt, rồi cho đầu thai trở lại làm loài vật.

Cái Bí-Pháp của các nền Đạo-Giáo đã khai mở từ xưa, cũng như giáo-lý của Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ, để dạy cho môn-đồ về sự tiến-hóa của Bát-Hồn, và về sự luân-hồi chuyển kiếp, hoặc về sự bị giáng cấp của Bát-Hồn, do Luật Thiên-Điều phân định chí công.

Vậy một khi bàn đến loài vật thì người có Đạo ai cũng đều nhìn nhận rằng, là bậc thứ ba của Bát-Hồn. Nó cũng có thể tiến-hóa lên phẩm người, và cũng có thể biến trở lại loài thảo-mộc tùy theo sở hành gián tiếp của nó. Nên nó có thọ hai bản-chất của loài người và của loài thảo-mộc.

Thôi Bàn Đạo kiếu.

THĂNG.

29. Nhơn-hồn

29. *Bộ Pháp-Chánh Hiệp-Thiên Đài, Đêm 22 tháng Giêng năm Nhâm-Thìn (dl 17-2-52).*

Phò-Loan: Thừa-Sử Phước, Luật-Sự Nhung.

Hầu-Đàn: Thừa-Sử Hối, Trấn, Tả Phan Quân, Luật-Sự Cao, Đứng, Tất, Tiếp, Du, Tỹ, Cẩn.

Cao Thượng-Phẩm

Bần Đạo chào mấy em,

Trong Bát-Hồn, mấy em đã được giải từ Kim-thạch cho đến Thú-cầm, tức là qua lớp học biến chuyển tạo nên lần vũ-trụ trong buổi lập địa, tức là Sứu thời Địa tịch. Bây giờ qua Nhơn-Sanh Dàn chi.

Khi các Thú-cầm đã hóa sanh đầy đủ, thì các Sanh-hồn và Giác-hồn đã đến lúc huệ khai, vì đó, Chí Tôn rưới Linh-quang ban cho một thể thứ ba là Chơn Linh. Giống “Hầu” là giống đã được tấn-hóa hơn, nên vì có La-Hầu đã được Chơn Linh điểm trí mà tạo nên thủy-tổ loài người. Như trong Đệ Nhứt xác thân các em đã học thì loài người được thông-minh sáng-suốt nhờ ở Đệ Tam xác thân điều-khiển, và Đệ Nhứt xác thân tinh-túy. Đó là Nhơn-hồn.

Từ tạo ra Nhơn-hồn cho đến tạo được sự uy-linh của nó thì phải trải qua hai chuyển. Đến cuối Nhị-chuyển thì các Chơn Linh tức là Nguyên-nhân mới bước vào trường thi công quả, và mở Thượng-Ngươn Tam-chuyển. Từ ấy đến nay, đã đến Thượng-Ngươn Tứ-chuyển tức là Nhơn-hồn còn thêm phần tấn-hóa nữa.

Thừa-Sử Phước bạch:

– Từ Thượng-Ngươn, Trung-Ngươn, Hạ-Ngươn đều ở trong Tam-chuyển.

– Trong Nhơn-hồn, từ buổi Tam-chuyển được tấn-hóa thêm bốn phẩm nữa là Thần, Thánh, Tiên, Phật-hồn. Nhơn-hồn nào đã được trọn trung, ấy đã vào Thần vậy. Biết được nghĩa chánh, bồi-bổ Đạo Nhơn-luân, tức là Thánh-vị. Đến Thánh-hồn, thì phải thông suốt phần Thế-Đạo đó vậy.

Trong phần Thế-Đạo mà tạo được Bí-Pháp đặng bước qua mặt Thể-Pháp Thiên-Đạo tức là Tiên-Vị. Đã lập được Thể-Pháp Thiên-Đạo mà tâm nên Bí-Pháp Thiên-Đạo tức gọi là đắc Pháp, ấy là Phật-Vị.

Bát-Hồn đến đây đã dứt.

Kỳ tới, Bần Đạo sẽ giải về Thế-Đạo và Thiên-Đạo.

Bần Đạo kiếu.

30. Hiệp-Thiên-Đài là tinh-thần của Đạo

30. Phò-Loan: Thừa-Sử Hối, Luật-Sự Cao.

Cao Thượng-Phẩm

Bần Đạo chào mấy em,

Đêm nay Bần Đạo đã giảng về Bát-Hồn, vậy mấy em ráng ôn-nhuần những điều của qua dạy, hầu kỳ tới sẽ giảng thêm.

Em Cao ráng tập cho nhuần sau sẽ hữu-dụng.

Qua muốn mấy em đều có mặt mỗi kỳ. Mấy em sẽ tiếp nơi các Đấng nhiều lý do mà các em chưa nhuần-nhã. Mấy em có biết đâu, mỗi kỳ các em hội-hop, nhiều Đấng đã chỉ dạy rất công-phu.

Sở dĩ, các Đấng muốn cho các em trở nên người hữu-dụng, vì các em ở trong cửa Hiệp-Thiên-Đài, mà lại là tinh-thần của Đạo. Các em có hiểu đâu nơi cửa Hiệp-Thiên, các em là người dẫn đầu cho đoàn hậu-tấn sau này đó.

Mọi việc chi đều do Chí Tôn sắp sửa đâu đó rồi, chớ chẳng phải ai cũng làm được đâu.

Các em đều có bốn phận để diu đường cho những kẻ đến sau. Các em nên chú-ý, vì mỗi hành-vi của các em, đều có các Đấng hộ-trì nên chi các em vẫn được người tín-nhiệm đó.

Các em hằng lo lập công thêm cho xứng phận, Bần Đạo sẽ giúp đỡ cho.

Đêm nay đã dạy nhiều, Bần Đạo xin kiếu.

THẮNG.

Ghi-chú: *Đàn-Cơ học hỏi riêng, của anh em nhơn-viên Bộ-Pháp-Chánh từ trước tổ-chức tại tư gia. Bắt đầu từ ngày 22 tháng Giêng Nhâm-Thìn trở về sau, dời về Tòa nhà Bộ-Pháp-Chánh Hiệp-Thiên-Đài.*

31. Thế-Đạo là gì ?

31. *Bộ Pháp-Chánh, đêm 25 tháng Giêng Nhâm Thìn (dl. 20-2-52).*

Phò-Loan: Thừa-Sử Trấn, Luật-Sự Nhung.

Hầu-Đàn: Tả-Phan-Quân, Thừa-Sử Phước, Luật-Sự Hưởng, Tú, Cầm, Đứng, Cao.

Cao Thượng-Phẩm

Bần Đạo chào mấy em,

Đêm nay, Bần Đạo giải về Thế-Đạo là gì?

Hẳn mấy em đã rõ đại-cương về Thế-Đạo là: Nam là Tam-Cang, Ngũ-Thường; nữ thì Tam-Tùng Tứ-Đức. Song đó chỉ là thể của Nhơn-Đạo hữu-hình mà thôi. Nếu mấy em hằng ngày tâm niệm có bấy nhiêu thì làm sao trọn vẹn được.

Trong Thế-Đạo phải phân tách ra làm hai pháp-lý: Một là Thể-Pháp Thế-Đạo, hai là Bí-Pháp Thế-Đạo. Tam-Cang Ngũ-Thường, Tam-Tùng Tứ-Đức là thể đặng làm sở-hành cho một Thể-Pháp Thế-Đạo mà thôi, lấy đó làm chánh-đề mà đi. Bây giờ muốn giữ Tam-Cang Ngũ-Thường phải làm thế nào?

– Quân-Thần Cang: Thì vua là kẻ chăn dân. Vậy bốn phận ấy là phải lập trên những hành tàng để cứu giúp dân cho khỏi điều thống khổ. Phải là công việc của Cơ-Quan Phước-Thiện bây giờ đó. Tôi phải tỏ dạ trung thành đặng vừa giúp vua, mà làm cho bá tánh an-cư lạc nghiệp, tức là bốn-phận của hàng Thánh-Thể đó vậy.

– Phụ-Tử Cang: Cha là người thay quyền Chí Tôn trong một tiểu gia-đình, tức nhiên là phải biết mình là bốn-phận giáo-hóa, dưỡng-dục, tức nhiên một Hội-Thánh trong một gia-đình. Vậy con phải trọn hiếu, tức nhiên là không làm điều nhục tổ hồ tông, tức là bốn-phận một tín-đồ, hay đúng hơn là một Môn-Đệ xứng-đáng của Đức Chí Tôn đó vậy.

– Phu-Phụ Cang: Chồng là người cầm lều giữ lái, đặng đưa một tiểu gia-đình đến chỗ đạo-đức thanh bạch, tức nhiên là bốn phận của Cơ-Quan Hành-Chánh đó vậy. Vợ là người tùng theo chồng để giúp an sự nghiệp, tạo nên hạnh-phúc của gia-đình, tức là bốn-phận của Bảo-Cô-Quân đó vậy.

Vậy, Ngũ-Thường thì Nhơn, là phải biết nghĩa đồng sanh, biết tình đồng hưởng âm-dương chi khí, chẳng để lòng sái loạn Chơn-Truyền, tức nhiên là phải trọn dâng theo luật công-bình bác-ái.

Nghĩa: là phải biết trọn phận người, để tạo nên danh trọng giá cao, tức là phải giữ nên phẩm hạnh mà nhìn rõ của chung đồng hưởng.

Lễ: là giữ hạnh nết đúng đấng để tạo nên một nhân-phẩm, biết nhường biết nhịn, tức nhiên là phải giữ trọn hạnh Đạo đó vậy.

Trí: là phải thông hiểu việc thế mà đi, không để tên tuổi phải lời chê tiếng nhẽ. Tức nhiên là phải trọn tùng luật-pháp Chơn-Truyền đó vậy.

Tín: là phải đúng lời, đúng hẹn, tức là phải danh chánh, ngôn thuận, thuyết hành phải được giống in nhau, tức là phải trọn thệ đó vậy.

Đó là mặt Thể-Pháp Thế-Đạo, còn mặt Bí-Pháp Thế-Đạo là phương tâm ra định hướng để vẹn giữ Tam-Cang Ngũ-Thường, tức nhiên là trọn phần Nhơn-Đạo. Phải là kết-quả do Thể-Pháp mà nên.

Nói chung về Bí-Pháp Thế-Đạo tức nhiên là phương giúp đời an nhàn Đạo-đức đó vậy.

Về Tam-Tùng Tứ-Đức là phần của nữ-phái.

* Tùng Phụ: như người con gái phải giữ tiết-trinh, cũng như kẻ Tín-Đồ giữ tròn danh Đạo.

* Tùng Phu: như bóng tùy hình, tức nhiên là phải ví mình như một trong Thánh-Thể tùng Hội-Thánh vậy.

* Tùng Tử: là phải vì đám hậu-sanh mà quên mình, đặng tạo thành sự-nghiệp tương lai cho chúng, tức nhiên là bốn phận của Chức-Sắc vậy.

Công, Ngôn, Dung, Hạnh tức là việc làm cho nhơn-sanh thoát khổ, lời nói để đưa đường giáo-hóa. Hành vi, cử chỉ đặng treo gương mặt thế, tức là phải biết nâng cao giá-trị của Thánh-Thể Chí Tôn. Nết-na đầm thắm, giữ trọn thương yêu, tức nhiên là làm nền móng cho đại-đồng thế-giới. Đó là Thể-Pháp.

Kẻ đã trọn về mặt Thể-Pháp tức nhiên hiểu biết Bí-Pháp, vì Bí-Pháp không chi lạ hơn là phương-pháp bí-yếu để nâng cao giá-trị cho Thế-Đạo. Nói rõ hơn nữa, là phương làm cho Đời trở nên tận thiện tận mỹ. Nói theo nhân-sanh triết-lý, thì Bí-Pháp là kế-hoạch nâng cao đời sống trong Nhơn-Nghĩa đó vậy.

Mấy em đã rõ chưa? Kỳ tới Bần Đạo giải về Thiên-Đạo.

Bần Đạo kiếu

TÁI CẦU :

Cao Thượng-Phẩm

Bần Đạo chào mấy em,

Bần Đạo dẫn giải thêm về Pháp-lý: – Một nhơn-sanh phải giữ thế nào cho tròn Nhơn-Đạo?

Đạo Nhơn-Luân cần phải có đủ Tam-Cang Ngũ-Thường, vì đó là nền gốc của Nhơn-Luân.

Nhơn-Luân gồm có Nhơn-Đạo và Thiên-Đạo. Nhơn-Đạo các em đã rõ, còn Thiên-Đạo các em sẽ học trong kỳ tới.

Vậy hôm nay Đạo Nhơn-Luân đã giải rõ nửa phần, các em cần nhớ kỹ kéo khó tiếp phần Thiên-Đạo.

Mấy em đã thấu hiểu, không còn gì là khó khăn nữa, cần nhất là phải thật hành y theo Nhơn-Đạo thì mới mong bước qua Thiên-Đạo.

Vậy các em nên cố-gắng làm tròn sứ mạng, ấy là các em đã xong phận sự Nhơn-Đạo. Cần nhất là phải giữ trọn đức tin, mới mong trọn vẹn trong cửa Đạo.

Vậy Bần Đạo xin kiếu.

THẮNG.

32. Chơn Thần muốn tịnh lúc nào cũng được

32. Bộ Pháp-Chánh, đêm 28 tháng Giêng Nhâm-Thìn.

Phò-Loan: Thừa-Sử Trấn, Luật-Sự Nhung.

Hầu-Đàn: Thừa-Sử Hối, Phước; chư vị Luật-Sự.

Bát Nương

Chị chào mấy em,

Những bài học đã qua, đem đến cho mấy em rất nhiều kết-quả trên nẻo tu chơn tâm pháp. Vậy mấy em khá dỏi tâm luyện trí thêm cho được phần linh-diệu, hầu rửa sạch Chơn Thần mà hoát mở “Thiên môn” để dễ bề hiểu chơn, tri lý.

Mấy em có hiểu đâu rằng, mấy em là những Tương-Soái tương lai ra binh Cứu-Khổ, do nơi đây mấy em sẽ tạo nên những bậc tài hiền. Thoảng như Chơn-Pháp mù khơi, mấy em mới làm sao được đó cà!

Vậy đường học vấn để thấu triệt lẽ huyền-vi, phần nhờ nơi công-phu gắng chí, phần nhờ nơi tâm-pháp bí-truyền, mấy em mới được nên hoàn-hảo.

Chị để lời khuyên mấy em khá gắng, đừng lầm tưởng là phải yên tĩnh một nơi mới thâm nên kết-quả. Mấy em phải tập làm thế nào mà tầm cho được cái tĩnh ở trong cái động thì mới nên đó, bằng chẳng vậy, quỉ mị sẽ vừa theo chỗ an tĩnh riêng mình mà dẫn nẻo đó nghe. Phải để tâm cho lắng mới được. Nói rõ cho dễ hiểu hơn, là Chơn Thần muốn tĩnh lúc nào cũng được, chẳng nề đông tiếng ồn-ào, việc làm bề-bộn.

Mấy em hãy nhìn trong không-gian lẫn-lộn bóng thời gian rồi tầm nguyên-lý thời gian sẽ đến đâu và thế nào rồi găm lại cho kỹ coi thời-gian đi trong không-gian để làm gì. Kỳ tới trả lời cho Chị.

Chị xin kiếu.

33. Thiên-Đạo

33. TÁI CẦU.

Phò-Loan: Thừa-Sử Hối, Luật-Sự Nhung.

Cao Thượng-Phẩm

Bần Đạo chào mấy em,

Đêm nay Bần Đạo giải về Thiên-Đạo.

Trong Thiên-Đạo cũng có Thể-Pháp và Bí-Pháp như Thế-Đạo vậy. Về Thể-Pháp Thiên-Đạo tức nhiên là những nơi học hỏi để ung đúc tinh-thần trên khuôn viên chánh-pháp.

Trong Thể-Pháp Thiên-Đạo chia ra làm ba thời kỳ:

- Thứ nhất là thời kỳ khai thác,
- Thứ nhì là thời kỳ luyện tập.
- Thứ ba là thời kỳ thi hành.

Trong thời kỳ sau này, mới thường gặp những cơ khảo-đạo đặng thử thách tinh-thần.

Về thời kỳ thứ nhất, thì là những tạo-tác nơi qui-hợp đức-tin cho con cái Chí Tôn, tức là các Đền-Thờ đó vậy. Khi một môn-đệ đã thọ tụng giáo, thì phải do nơi các Đền-Thờ đặng tựu hiệp đức tin. Đó là bước đầu tiên của Thể-Pháp Thiên-Đạo. Do đó, sự cúng kiến niệm kinh là điều yếu trọng vậy.

Qua thời kỳ thứ nhì, là đem đức tin đã trụ được đặng tập luyện tâm tánh, và khởi lập công trừ quả đặng tự giải khổ cho mình, và giúp phương cứu-khổ cho toàn nhơn-loại. Phải là phương tập luyện tánh thành, tâm niệm đó vậy.

Qua thời-kỳ thứ ba, là thi-thố những đức-tin hầu lấy phương giải-khổ mà đem gieo truyền hạt giống thương yêu, ấy là phương cứu-khổ đó vậy. Trong lúc này, tinh-thần hay gặp những chướng ngại, hoặc làm

cho nao-núng tan rã đức tin hoặc theo đường quỷ mị, chia phe phân phái mà nên tả-đạo bàn-môn như hằng-hữu đã xảy ra đó.

Trong ba thời kỳ thì thứ nhất là lập ngôn, thứ nhì là lập công, thứ ba là lập đức. Đó là Thể-Pháp Thiên-Đạo. Khi đã trọn phần Thể-Pháp rồi, liền bước qua mặt Bí-Pháp, là phương tu tâm sửa tánh, hầu lập thành Chơn khí thanh khiết, mà hiệp với Chơn Thần, đặng tiếp Chơn Linh để giải phương cứu-khổ thêm bề siêu-lý, diệu-chơn. Phải là phương tầm hiểu chơn-truyền chánh-pháp đó vậy. Khi đã vẹn sạch tinh, khí, thần thì là đắc Pháp đó vậy.

Mấy em đã được học về khoa Bí-Pháp khẩu tụng, vậy khá để tâm học hỏi cho được tâm-truyền, thì công phu mấy em đã được phần thưởng vô-giá đó. Nói về Thiên-Đạo, tức là luận về vũ-trụ triết-lý, tức là nói về không gian. Còn Thế-Đạo, là luận về nhơn-sanh triết-lý, tức là nói về thời gian đó! Mấy em khá hiểu cho lắm mới được. Phải để tâm suy-nghiệm đó nghe!

Đêm nay chấm dứt về Thế-Đạo và Thiên-Đạo.

Kỳ tới, Bàn Đạo sẽ để những câu hỏi để khảo đợt.

Mấy em ráng nhớ, Bàn Đạo kiếu.

THĂNG.

34. Thời-gian đi trong không-gian để làm gì ?

34. Bộ-Pháp-Chánh Hiệp-Thiên-Đài, Đêm 2 tháng 2 năm Nhâm-Thìn.

Phò-Loan: Thừa-Sử Trấn, Luật-Sự Nhung.

Hầu-Đàn: Chư-vị Thừa-Sử, Luật-Sự và Thư-Ký.

Bát-Nường

Chị chào mấy em,

Mấy em trả bài Chị coi nào!

(Câu hỏi của Bà Bát-Nường đêm 28 tháng Giêng năm Nhâm-Thìn: “Thời-gian đi trong không-gian để làm gì?”)

Thừa-Sử Trấn bạch:

– Còn hết?

Thừa-Sử Phước bạch: - *Dạ có bấý nhiêu.*

– Cười ... cho ba điểm. Em Phước?

Thừa-Sử Phước bạch:

– Còn nữa không?

Thừa-Sử Phước bạch: - *Dạ hết.*

Cười . . . cho ba điểm. Em nào nữa, Hưởng?

Luật-Sự Hưởng bạch:

– Còn nữa không?

Luật-Sự Hưởng bạch: - *Dạ chỉ bao nhiêu đó.*

– Ba điểm. Hợi (Luật-Sự Hợi)

Luật-Sự Hợi bạch: - *Thưa bà không biết.*

– Tú, Cao?

- *Dạ, cũng như ba người trước.*

Mấy em chưa chịu để tâm tìm học, nên mới còn bị mơ hồ đó thôi, chớ những câu chệ hỏi không ngoài các bài đã học.

Từ hỗn-độn sơ khai, hình bóng chỉ là Chơn-Như chi khí. Sau tiếng nổ, phân tách lưỡng-nghi, Phật Mẫu tạo nên sắc tướng hữu-vi tức là Càn-Khôn vũ-trụ hữu-hình. Từ ấy, thời gian xuất hiện.

Trong câu chệ hỏi: “Trong không gian lẫn-lộn bóng thời gian để làm gì?” Vậy thì cõi vô hình tức là không gian, ấy là Đạo đó vậy. Trong không gian có lẫn-lộn thời gian, tức là Thế nằm trong Đạo chớ có gì đâu. Vậy thì Thế ở trong Đạo để làm gì? Có phải chăng là để cho thời gian trau giồi mà mở cơ tấn hóa đó không?

Bây giờ nói về Đạo pháp thì thời gian nảy sanh từ khí Lưỡng-Nghi phân tán, tức nhiên là cơ Tạo-Đoan phát điển hành tàng. Vậy thì thời gian lẫn-lộn trong không gian, tức là bóng với hình. Khí ngũ-hành là cơ-thể tạo nên hữu-vi sắc tướng, lấy kim, mộc, thủy, hỏa, thổ mà tạo nên trường công-quả cho không gian. Bây giờ đến câu hỏi: Lẫn-lộn thế nào?

Trong Thế có Đạo, trong Đạo có Thế, thời gian tỏa bóng ấy không gian; không gian tạo hình là thời gian, tức nhiên là Thế-Đạo cùng Thiên-Đạo đó.

Thiên-Đạo phải do nơi Thế-Đạo làm hạ tàng cơ sở, còn Thế-Đạo phải nhờ Thiên-Đạo làm thượng tàng đoạt vị, đôi đàng phải nương nhau. Vậy thì thời gian do không gian chế ngự, không gian do thời gian mà biến hóa.

Bây giờ đến câu hỏi: Lẫn-lộn rồi đến đâu? Phải là điều mà mấy em hằng biết, tức là cơ siêu-việt tấn-hóa

mà tạo nên Hư-Vô thanh khí, tức là cơ Tạo-Đoan tấn hóa đến chỗ tận thiện, tận mỹ vậy.

Mấy em làm biếng quá đỗi!

Bạch: – *Tại mấy em suy-nghiệm chưa ra lý.*

– Cười... . Kỳ tới em nào trả bài không đủ trung bình điểm bị phạt ngâm thi. Bây giờ cho câu khác.

Mấy em thử làm một bài luận về “Không gian và thời gian”, chị chấm văn đó nghe. Phải luận cho hết lý và thật rõ-ràng mới được. Coi chừng ngoài đề thi ăn trót nghe.

Chị kiếu.

35. Linh-hồn do đâu mà phát hiện và phát hiện thế nào ?

35. Đêm 7 tháng 8 Canh-Dần (dl. 18-9-1950).

Phò-Loan: Thừa-Sử Phước, Luật-Sự Nhung.

Cao Thượng-Phẩm

Bần Đạo chào mấy em,

Mấy em hãy định trí mà suy gẫm để trả lời những câu hỏi của Bần Đạo: “Linh-hồn do đâu mà phát hiện và phát hiện thế nào?”

Thừa-Sử Trấn bạch: – *Linh-hồn do nơi Chí Tôn mà phát hiện, phát hiện để chế ngự Chơn Thần và sanh-hồn đi trong khuôn viên Đạo-Đức, tấn-hóa theo mục thước bác-ái.*

– Phải vậy. Linh-hồn là gì?

Thừa-Sử Trấn bạch: – *Linh-hồn là điểm Linh-quang của Đức Chí Tôn ban bố cho con cái của Đức Chí Tôn, sản-xuất trong khối Thái-Cực.*

– Phải là nguyên thể vô hình, chia sót do nơi ngôi Thái-Cực.

Thừa-Sử Phước bạch: – *Ngôi Thái-Cực chỉ có diễn-tử dương, tại sao Chơn Linh lại có một dương và một âm.*

– Chơn Linh là một dương và một âm là do nơi Lương-Nghi hiệp đồng chi khí, còn ngôi Thái-Cực là ngôi cực dương.

Thừa-Sử Phước bạch: – *Vậy thì một âm ấy tức nhiên có của Phật Mẫu trong đó.*

– Âm-khí mới là của Phật Mẫu chớ.

Luật-Sự Hưởng bạch: – *Đạ, nếu không do Phật Mẫu, điển-tử âm ấy do nơi đâu phát sanh?*

– Điển-tử âm là do nơi Thập-Nhị Địa-Chi biến hình, đó là nguyên bốn của khí Hư-Vô mà thôi. Đến chùng Phật Mẫu lấy Thập Thiên-Can hiệp với Thập Nhị Địa-Chi rồi thổi lảng âm khí mới tạo nên Chơn Thần. Mấy em hãy nhớ rõ Lương-Nghi phân tách rồi mới có Ngũ-Hành khí.

Bây giờ đến câu hỏi: Quyền năng Tạo-Đoan của Chí Tôn là thế nào, của Phật Mẫu là thế nào?

Thừa-Sử Phước bạch: – *Chí Tôn thổi sanh-quang nuôi vạn-vật, Phật Mẫu tạo ra các cơ-quan hữu tướng.*

– Tức là tạo nên phẩm-vị cho các Chơn Linh. Mấy em chưa được thông suốt cho lắm. Bàn Đạo để những câu hỏi ấy, mấy em về soạn bài rồi trả-lời kỳ tới.

Thừa-Sử Phước bạch: – *Đạ, soạn bài thì được hoàn-mỹ hơn, vì mấy em có đủ thì giờ suy gẫm.*

– Đó là cách khảo-duyệt lý-trí của mấy em, chớ cho bài rồi suy-nghiệm thì khai trí rất chậm. Mấy em ráng chịu khó thì mới được sáng-suốt vững bền.

Đêm nay như vậy, Bàn Đạo cũng đủ hiểu về lý-trí của mấy em. Kỳ tới khá gắng thêm.

Bàn Đạo kiếu.

Xin trích ra những câu hỏi để mọi người tự làm bài:

A.– Của Bà Bát-Nương Diêu-Trì-Cung: Luận về Không-gian và Thời-gian.

B.– Của Đức Cao Thượng-Phẩm:

- 1.– Linh-hồn do đâu phát hiện và phát hiện như thế nào?
- 2.– Linh-hồn là gì?
- 3.– Quyền năng tạo-đoan của Chí Tôn là thế nào? Của Phật Mẫu là thế nào?

36. Linh-hồn phát hiện thế nào ?

36. Pháp-Chánh Hiệp-Thiên-Đài, đêm mùng 5 tháng 2 Nhâm-Thìn.

Phò-Loan: Thừa-Sử Trấn, Luật-Sự Nhung.

Hầu-Đàn: Tã Phan-Quân, Thừa-Sử Phước, Luật-Sự Hợi, Cầm Hưởng, Cao, Thư-ký Minh.

Bát-Nương

Chị chào mấy em,

Đâu thử trả bài Chị coi!

– *(Đọc bài của Thừa-Sử Trấn).*

– Văn nghe cũng gọn, song tứ chưa rộng, chỉ bó hẹp trong lẽ Âm-Dương mà thôi. Phải luận cả Bát-Hồn và cõi Hư-Vô mới trọn tứ được. Chị cho 5 điểm, bằng lòng không?

Thừa-Sử Phước bạch: – *Tự xét thấy chị khuyên như thế cũng quá đáng, xin thành kính trọng ơn Chị.*

Thừa-Sử Phước bạch: – *Xin cho trả bài như nói Đạo, vì không có thì giờ làm bài.*

– Coi chừng văn tàu-hủ ky.

(Thừa-Sử Phước nói miệng trả lời câu hỏi).

– Văn nói nghe chưa định đủ nghĩa, luận bao trùm nhưng thâm chưa gọn, phải định rõ nghĩa, tả đủ hình mới được. Nhờ có công lại thành tàu-hủ ky. Cho 5 điểm. Mấy em trả bài nữa đi.

(Đọc bài của Tả Phan-Quân Trang Văn Giáo).

– Toàn bài bị định lộn nghĩa, có hai câu được mà thôi. Khen em cố tâm gắng học, ráng thêm nữa. Phải coi bài học cho nhiều. Công ấy cho 5 điểm.

(Đọc bài của Luật-Sự Hưỡn).

– Văn dùng được, chỉ tứ còn lộn-xộn, chưa sắp thứ-tự được. Còn thiếu lý. Cho 5 điểm.

Thừa-Sử Phước bạch: – *Xin thêm điểm cho bài của Hưỡn.*

– Cười

(Đọc bài của Luật-Sự Cao).

– Văn còn túng khúc trạng, không có luận, không đầu, lẫn-quẩn, còn thiếu tứ. Bài làm đã có ý. Cho 5 điểm.

(Đọc bài của Thư-ký Minh).

– Bài làm mất đầu, luận bao quát, mà thiếu nghĩa và thâm không gọn đề. Được 5 điểm. Còn nữa trả bài?

Luật-Sự Nhung bạch: – *Bài làm chưa rồi, thiếu câu kết, xin cho kỳ tới trả.*

– Phải trả bài mới được.

(Hưỡn đọc dùm bài của Luật-Sự Nhung).

– Bài làm còn thiếu luận, vì đã định nghĩa riêng từ đề một thì phải có luận riêng cũng từ đề, sau rồi mới luận chung. Trong bài luận ít hơn trạng, kêu là thủ vĩ bất đồng, làm có tứ, phải luận thêm cho đủ nghĩa rồi mới gom hết. Cho 5 điểm. Còn em Hỡi?

(Đọc bài của Luật-Sự Hợi).

– Cho tứ rộng, mà định nghĩa còn túng, văn chưa trôi chảy. Ráng thêm, trạng luận chưa phân biệt. Cho 5 điểm.

Luật-Sự Cẩm bạch: – *Xin cho kỳ tới.*

– Nhớ hẹn nghe. Chị đòi nợ như đĩa đói đói! Đáng lẽ, đêm nay Chị cho bài mẫu song vì Nhung mệt rồi. Thôi để đêm khác, mấy em gom chung hết mấy bài, rồi luận ý làm nên một bài Chị coi thử.

Thừa-Sử Phước bạch: – *Xin gom đưa cho Thừa-Sử Trấn.*

– Cứ ai cũng được, chớ phạt thì bị chung đó nghe. Mấy em hãy để ý, là bịnh chung của mấy em ở chỗ hành văn không định thức, tứ và nghĩa không gom đề. Ráng học cho thật rõ nghĩa rồi định câu văn cho gọn, dùng chữ không dư không thiếu. Chị khen chung mấy em là đã tấn-triển được khá rồi đó. Hãy ráng thêm.

Chị kiếu.

TÁI CẦU :

Cao Thượng-Phẩm

Bần Đạo chào mấy em,

– Mấy câu Bần Đạo hỏi, mấy em trả lời coi thử thế nào?

(Đọc bài của Thừa-Sử Trấn).

– Câu trả lời về “Sự xuất-hiện của Linh-hồn” ít quá, phải nói rằng: Điểm Chơn Linh là một chiết linh của Ngôi Thái-Cực. Nơi Ngôi Thái-Cực là quyền năng của cả mọi thương yêu tự-toại, không di không dịch. Vậy thì chiết linh của Ngôi Thái-Cực, tức là điểm Linh-quang, hay là Linh-hồn do nơi khối thương yêu vô tận, sáng suốt vô biên mà nảy sanh trên vạn-linh, tạo thành luật công-bình và bác-ái.

– Em nào có bài thì trả Bần Đạo coi.

(Đọc bài của Luật-Sự Hưởng).

– Trả-lời vẫn tắt quá! Còn nữa không?

(Đọc bài của Minh).

– Cũng vậy, còn nữa không?

Câu “Linh-hồn phát hiện thế nào” thì nói như vậy: “Ngôi Thái-Cực là Chúa-Tể Càn-khôn vũ-trụ, nắm lẽ điều-hòa mà vận chuyển vạn-linh. Vì có quyền vi-chủ để giữ quyền năng tạo vị, nên phải chiết linh, tức là chia sót quyền năng, đặt điều khiển vạn-linh, trong khuôn viên tạo-đoan định ngôi, lập vị”.

“Linh-hồn là gì?” thì nói rằng: “Sự sáng suốt của một nguyên-nhân và một hóa-nhân, biệt phân từ chánh định lẽ công tư, biết thương yêu cùng tội lỗi, ấy là trí sáng-suốt đó vậy”.

Còn về “Quyền năng”, mấy em đã được hiểu rõ câu trả lời của Trấn, đủ nghĩa rồi đó! (1)

Mấy em phải chịu khó tìm học trong những bài đã có, để tìm và định nên lý sâu xa. Định và tầm được rồi, thì mấy em đã rộng trí-thức trong Chơn-Truyền chánh-pháp đó!

Bần Đạo cho câu hỏi nữa, kỳ tới trả lời:

- 1.– Chơn Thần kết hợp với Chơn khí do nơi đâu?
- 2.– Chơn Thần và Chơn khí chế ngự xác thân để làm gì?
- 3.– Chơn Thần sáng suốt thế nào? Và khi nào mới nên hình?
- 4.– Cả Đệ Nhị xác thân dùng để làm gì trong cơ tấn-hóa?

Mấy em ráng tìm lý cho đủ.

Bần Đạo kiếu.

THĂNG.

37. Bát-Nương Diêu-Trì-Cung luận về Không-gian và Thời-gian

37. Bộ-Pháp-Chánh Đem 12 tháng 2 Nhâm-Thìn (dl. 9-3-52).

Phò-Loan: Luật-Sự Nhung, Hư-Ứng.

Hầu-Đàn: Tả-Phan-Quân, Luật-Sự Cao, Hối, Thơ-Ký Minh.

Bát-Nương

Chị chào mấy em,

Chị đã hứa cho bài về “**Không-gian và Thời-gian**”, vậy mấy em coi rồi suy gẫm, và tự sửa bài mình nghe. Trúng, trật rồi biết. Chị cũng khen đó. Cười.....

“Trong Càn-Khôn vũ-trụ, ngẩng mặt lên là Trời, cúi mặt xuống là đất, muôn ngàn hình tướng luôn luôn xoay chuyển. Cả thế-giới hữu-vi cho đến mọi hành tàng bí-ẩn, thấy thấy đều xuôi chiều thuận nẻo, thường phạt công-bình. Xem như vậy, quyền tạo đoan đã nên chí công chí chánh.

Ngược lại, dòng văn sử của cơ tạo hình đặt tướng, cả thời-gian đi lại trong cõi không-gian thử hỏi, bóng hình bao nả?

Kể từ hỗn độn chưa khai cho đến khi Càn-Khôn hiện thể, khí Hư-Vô phân lọc Lương-Nghi, tỏa ra Tứ-

Tượng định hình Bát-Quái, tạo khí Ngũ-Hành mà nên Nhựt-Nguyệt tinh cầu cùng các tầng Thiên, đặng giữ lấy mức điều-hòa âm thanh sắc tướng trong cõi bao la trùng điệp của khí vỹn-sanh, rồi từ đó nét công-bình phải nên giữ lẽ. Bóng thiêu-quang, làn sanh khí, nhựt du dạ hành, chẳng một mảy lông không bám thọ âm-dương đào tạo. Công thường tội trừng, chuyển chuyển luân luân vận hồi tấn-hóa để tạo nên bầu bác-ái công minh. Đó là thời gian chuyển vận trong không gian đó vậy.

Không gian nâng đỡ thời gian, thời gian điều-độ không gian. Không gian nhờ thời gian mà biến thể điều-hòa, thời gian nhờ không gian mà giữ mực công-bình. Cả cơ thể Tạo-Đoan đi trong khuôn viên Bác-ái, lấy điều-hòa giữ lẽ thương yêu, gìn công-chánh đưa đường tấn-hóa. Nơi không trung bao la thiên tượng tại thế gian đầy dẫy địa hình, có có không không, đi đi lại lại, mất còn còn mất, thủy thủy uy-linh, nhìn lại quyền năng Tạo-Hóa đã đặng công-phu.

Vậy thì vũ-trụ cần-khôn đứng trong điều hòa, giữ lẽ hằng sanh tấn-hóa mãi mãi không ngừng, ấy là Đạo hướng về nẻo vũ-trụ quan mà tạo nên Chơn-Lý. Cả cơ thể hữu-vi biến chuyển không ngừng, tạo thành cơ tấn-hóa, ấy là thế định trong lẽ Nhân-sinh-quan mà đi cùng Chơn-Lý.

Định lại rõ hơn, Đạo là điều-hòa, tức không gian nâng đỡ; Thế là công-bình, tức thời gian chuyển vận. Thời gian nhờ không gian mới an vững, không gian do thời gian tạo bình hòa.

Nói chung, thời gian và không gian là bốn phương, trên, dưới. Không gian vô hình ở dưới, đi tại trong chuyển ra ngoài. Thời gian hữu tướng đứng trên, hiện từ ngoài đến trong.

Không gian chuyển từ không ra sắc, thời gian biến từ sắc đến không. Phải là huyền-vi của Đấng Chí Tôn đã để đó vậy.”

Đó, mấy em coi lại, chấm câu cho rành rẽ, chấm phết phân minh coi Chị hành văn có được không? Cho phép phê bình, không tư vị đa!

Bài hội của mấy em, Chị muốn để dành cho mấy em tự dợt lấy, coi thử thế nào. Khỏi phê bình.

Thôi Chị lui.

37b. Đức Cao Thượng-Phẩm luận về sự phát hiện của Linh-Hồn

Bát-Nương

Giải thích trong ba câu hỏi, dựa theo bài làm của Thừa-Sử Phạm Ngọc Trấn, ngày 5 tháng 2 Nhâm-Thìn.

1.- Linh-hồn do đâu phát hiện và phát hiện thế nào?

Thừa-Sử Trấn trả lời: - *Linh-hồn do Đức Chí Tôn mà phát hiện. Phát hiện để chế ngự Chơn Thần và thể xác, tiến-hóa theo khuôn viên đạo-đức của Tạo-Đoan là bác-ái và công-bình, lập nên công-quả mà đoạt phẩm vị Thiêng-Liêng.*

Đức Cao Thượng-Phẩm dạy: - Ít quá, phải nói rằng, điểm Chơn Linh là một chiết linh của Ngôi Thái-Cực.

Nơi Ngôi Thái-Cực là quyền năng của cả mọi thương yêu tự-tại, không di không dịch. Vậy thì chiết linh của Ngôi Thái-Cực, tức là điểm Linh-quang hay là Linh-hồn do nơi khối thương yêu vô tận, sáng suốt vô biên mà nảy sanh trên vạn-linh, tạo thành luật công-bình và bác-ái.

Câu "Linh-hồn phát hiện thế nào?", thì nói như vậy: "- Ngôi Thái-Cực là chúa-tể càn-khôn vũ-trụ, nắm lẽ điều-hòa mà vận-chuyển vạn-linh. Vì có quyền vi-chủ để giữ quyền năng tạo-vị, nên phải chiết-linh tức là chia sót quyền năng đặng điều-khiển vạn linh trong khuôn viên Tạo-đoan định ngôi lập vị."

2.- Linh-hồn là gì?

Thừa-Sử Trấn trả lời: - *Linh-hồn là nguyên thể vô-hình, tức là điểm Linh-quang chia sót do nơi Ngôi Thái-Cực.*

Đức Cao Thượng-Phẩm dạy: Linh-hồn là gì? Thì nói rằng "- Sự sáng suốt của một nguyên-nhân và một hóa-nhân, biệt phân tà chánh, định lẽ công tư, biết thương yêu cùng tội lỗi, ấy là trí sáng suốt đó vậy.

3.- Quyền năng Tạo-đoan của Đức Chí Tôn là thế nào?

Thừa-Sử Trấn trả lời: - *Đức Chí Tôn là chúa của sự sống, toàn quyền thống ngự vạn-vật, vi chủ Thần, Thánh, Tiên, Phật, đại từ đại bi, dùng sanh quang nuôi sống muôn loài, dùng huyền-diệu vô biên mà tạo nên phẩm-vị cho toàn con cái của Người.*

- Quyền năng của Phật Mẫu thế nào?

Thừa-Sử Trấn trả lời: - *Phật Mẫu là Đấng Tạo-Đoan cả Càn-Khôn hữu-vi, nắm trọn chơn-pháp tạo thành sắc-tướng cho muôn loài trong vũ-trụ, ban cho ta Chơn Thần để bảo-sanh thể xác, gây dựng nên cơ Đời, lập thành trường thi công-quả, hầu đoạt phẩm-vị Thiên-Liêng. Chưởng quyền khai tông định Đạo, dưỡng sanh đảm bảo hồn hài cho vạn-vật, tức là mẹ sanh của tất cả.*

Đức Cao Thượng-Phẩm dạy: "- Về quyền năng, mấy em đã được hiểu rõ câu trả lời của Trấn, đủ nghĩa rồi đó.

Mấy em phải chịu khó tìm học trong những bài đã có, để tìm và định nên lý sâu xa. Định và tâm được rồi, thì mấy em đã rộng kiến-thức trong Chơn-Truyền Chánh-Pháp đó."

Khóa học đến đây tạm ngưng.